

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor P. Pavel Mayer OP., děkan, strážce hrobu sv. Zdislavy, rektor baziliky v Jablonném v Podještědí: Dlouhá cesta ke kněžství	4
Představujeme farnost Jablonné v Podještědí	7
Duchovní slovo R.D. Pavel Andraš: Máj a Panna Maria	10
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Krátké zprávy z diecéze	12
Osobnost P. Stanislav Příbyl: Wenzel Hocke (1732-1808), arciděkan v Horní Polici	14
Napsali jste Příspěvky čtenářů Historické kalendárium	16 17
Charita Oblastní charita Most: Přeshraniční spolupráce	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Pozvánky, z diářů biskupa a gen. vikáře	20 22
Fotogalerie Přenesení ostatku sv. Zdislavy na Lemberk	23

Fotografie na titulní straně časopisu:

Ze setkání zástupců
ekonomických rad farností
litoměřické diecéze

Foto: Petr Zatloukal/
/Člověk a víra

Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
21. ročník • 5. číslo • 20 Kč

Svatá Zdislava, milující manželka
a starostlivá maminka

O sv. Zdislavě, patronce rodin a hlavní patronce naší diecéze, toho každý z nás již určitě mnoho četl a slyšel. Přesto se u ní krátce zastavme.

Sv. Zdislava – milující manželka a starostlivá maminka. Jsou tato slova jen námětem pro poutní kázání nebo je to odkaz, který je realitou života našich rodin v dnešní době? Kolikrát člověk slyší: „Tam to mezi manželi skřípe, děti jsou osamělé, zalezlé u počítače, mobilu či televize.“ Přitom všichni novomanželé v den svatby zářili, byli opojeni vzájemnou láskou, štěstím. Jenže stát se zralým milujícím manželským párem plným vzájemné úcty, lásky a respektu je náročný celoživotní úkol. Tato skutečnost nepřijde sama od sebe, musí se o ni usilovat, pěstovat ji vzájemnou úctou, rozhovory, společným bytím jeden pro druhého.

Kolik radosti a lásky je vidět na rodičích, když nesou své dítě ke křtu. Po čase však mají pocit, že se jim dítě odcizilo. Vidí, že se trápí, ale místo toho, aby přišlo za nimi, hledá odpověď na své trápení mezi kamarády či na internetu. Mnohdy má dítě pocit, že nenaplnilo očekávání svých rodičů. Ví, že je to náročné, a v hluboké úctě si vážím všech rodičů, kteří usilují o to neztratit důvěru svých dětí. Rodičů, kteří se v ovzduší lásky a naslouchání snaží pomoci dětem rozpoznat jejich dary, které jim Bůh dal, a pomáhají jim je rozvinout. Tyto děti, zahrnuté starostlivou láskou svých rodičů, plné důvěry a svobody, nemají potřebu utíkat do virtuálního světa, který na ně číhá na každém kroku, protože prožívají realitu skutečného světa svého života v ovzduší rodiny, přátel a širší rodiny církve.

Už slyším ty rozčilené čtenáře a čtenářky, kteří říkají: „No jo, tomu panu faráři se to hezky mluví, když si žije sám na faře.“ Jenže osobně vidím určité podobnosti mezi lidmi žijícími v manželství a kněžími. Kněz při primiční mši svaté je taky plný radosti a nadšení. Celý svůj kněžský život usiluje o to, aby si radost z kněžské služby uchoval. Vzhledem ke svým farníkům, ke kterým je poslán, přijímá poslání duchovního otcovství, ve kterém je vztah důvěry a naslouchání základním stavebním prvkem.

V závěru bych rád vyzdvihl ještě jeden společný prvek mezi těmi, kteří žijí v manželství, a kněžími – a to věrnost v setrvání v tom životním stavu, který jsme si před Bohem zvolili. Jsem přesvědčen o vzájemné posile a povzbuzení věrnosti manželské a věrnosti kněžské.

Kež nám Bůh na přímluvu sv. Zdislavy žehná k té věrnosti, kterou jsme si před Ním zvolili k Jeho slávě, a k naší vzájemné posile.

R.D. Vít Audy, Frýdlant

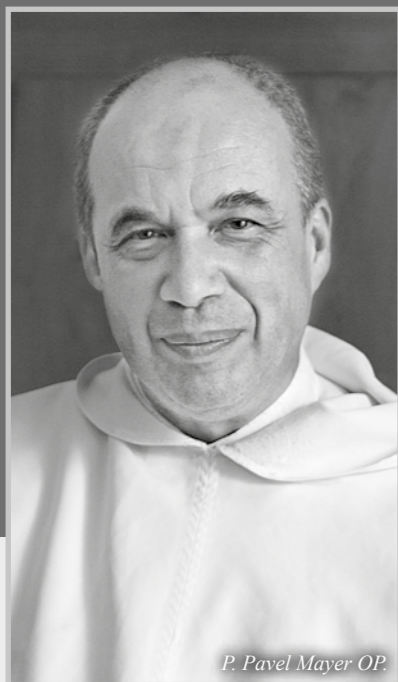
V dalším čísle Zdislavy

- navštívíme katolickou **Základní školu Antonína Bratřovského v Jablonci nad Nisou**, kde budeme mluvit s její ředitelkou **Janinou Křimskou**, a zavzpomínáme i na zakladatele této školy
- s diecézním organologem Radkem Rejškem budeme putovat **za varhanami kostelů naší diecéze**, tentokrát zavítáme **do Vidhostic na Lounsku** a seznámíme vás s příběhem, který obnovu tamního kostela a varhan doprovází
- ohlédneme se za **děním Oblastní charity Teplice**
- přineseme **zprávy** z naší diecéze, **pozvánky**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Když Ježíš mluvil,
zvolala jedna žena ze zástupu:
„Blaze tě, která tě porodila a odkojila!“
Ale on řekl:
„Blaze těm, kteří slyší Boží slovo
a zachovávají je.“

(Lk 11,27-28)

Dlouhá cesta ke kněžství

P. Pavel Mayer OP.

Navštívili jsme známé poutní místo Jablonné v Podještědí, abychom si pohovořili s P. Mgr. Eduardem Pavlem Mayerem OP., který zde druhým rokem slouží jako kněz. Nejdříve jsme se zeptali, kdy si uvědomil volání ke kněžství, a protože to nebyla cesta jednoduchá ani krátká, povídali jsme si o jeho cestě ke kněžství obsáhleji.

Mohu se zeptat, odkud pocházíte a jak to bylo s vaším kněžským povoláním?

Pocházím z Karlových Varů, ale moje maminka je z jižní Moravy. Můj tatínek se narodil ve Vídni, ale s maminkou se seznámil na Moravě, kam jsme pak jezdili na prázdniny. Studoval jsem stavební průmyslovku v Karlových Varech, ale to mě nechytlo a nebavilo. Věděl jsem, že to není moje cesta. Po maturitě jsem začal studovat na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy, protože mě vždycky matematika bavila. V mém životě se tehdy udály tři okamžiky Božího milosrdenství, které souvisely s mým obrácením. V dospívání jsem se vzdálil víře, ve které mě vychovali rodiče, a nežil jsem dobře. Pán se mi ukázal a já jsem se k němu tehdy zase vrátil, ale už sám za sebe. Asi měsíc nato jsem jel v Praze metrem a zaplavil mě náhle intenzivní pocit lásky ke všem lidem. Bylo to překvapivé a zároveň velmi silné, takže jsem si musel sednout a přemýšlet o tom, co se mi přihodilo. Chtěl jsem lidem co nejvíce prospět. Tehdy mi také začalo být zřejmé, že ani matematika nebude pro mne ta správná cesta. Přímého povolání ke kněžství se mi dosta-

lo, když jsem měl jet na opravný zkouškový termín z předmětu Teorie množin. Byl jsem naučený a v klidu a před cestou do Prahy jsem odpočíval. Náhle přišla jasná myšlenka: „Budeš knězem.“ Věděl jsem, že to není moje myšlenka. Spojil jsem si tento hlas se svými nedávnými zážitky a vědomě jsem odpověděl: „Jestli chceš, tak budu, Pane.“

Co se dělo dál? Jel jste na zkoušku?

Šel jsem na autobus do Prahy a přemýšlel jsem, co bude dál. Nešel jsem ale na zkoušku, zavonil jsem na nejbližší faře na náměstí Republiky a tam mi otevřel kněz. Já jsem mu řekl, že bych se chtěl stát knězem, jestli by mi s tím nepomohl. Byl to tehdejší generální vikář P. Jan Lebeda, později byl i biskupem. Ten mě odvezl na Hradčanské náměstí a tam jsme si dvě hodiny povídali. Na další den mi domluvil schůzku s panem kardinálem Františkem Tomáškem. Bylo to zrovna v únoru, otec kardinál při našem rozhovoru pustil rádio, protože tam měl odposlouchávací zařízení, a tak jsme po-

lohlase mhořili. Pan kardinál zvláště zdůrazňoval, že kněz je jen prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Tato jeho slova se mi vryla hluboko do paměti. U něj jsem si rovnou vyzvedl přihlášky, šel jsem ukončit studium na Matematicko-fyzikální fakultu a podal si přihlášku na Katolickou teologickou fakultu.

Ve kterém to bylo roce a jak tehdy probíhalo přijímací řízení na teologickou fakultu?

To se událo v roce 1982. Zkoušky se tehdy sice dělaly, ale o přijetí nebo nepřijetí rozhodovala státní bezpečnost prostřednictvím pracovníků Ministerstva kultury. Mě nepřijali ani na odvolání, a to se celkem třikrát opakovalo, takže jsem stále nemohl začít studovat.

Jak jste to nesl?

Byl jsem klidný. Věděl jsem, že když to Pán chce, stanu se knězem. Ze školy mi nikdy mi nenapsali, proč mě nepřijali. V odvolacím řízení jsem vždycky žádal, aby mi napsali, v čem se mám zdokonalit, ale pokaždé jsem dostal jen stručnou odpověď, že jsem nevyhověl všem požadavkům přijímacího řízení. Když mě nepřijali podruhé, vypravil jsem se v uniformě, protože jsem tehdy byl na dvouleté vojenské službě na Slovensku, na Ministerstvo kultury a tam jsem někoho odchytil a nenechal jsem se odbýt. Chtěl jsem, aby mi alespoň ústně sdělili, co proti mně mají, když mi to nechtějí napsat. Člověk, se kterým jsem tam hovořil, si mě vzal stranou a řekl mi, že jsou to dvě věci: že nemám kladný vztah

P. Pavel Eduard Mayer.

k socialistickému zřízení, ale to že se u kněží vlastně předpokládá, ale to druhé, že je závažnější, že je podezření, že jsem ve styku s dominikánským řádem. Bylo příznačné, že první impuls k objevení dominikánského řádu mi dal tento úředník ministerstva a tím mi napověděl, o co se mám začít zajímat.

Začal jste se tedy o dominikánský řád zajímat...

Ano, začal jsem nejdřív přemýšlet, proč jsem do toho podezření upadl. Došlo mi, že mě jako miminko křtil dominikán P. Metoděj Habáň, který i za totality neúnavně přijímal novice, ale to jsem tehdy nevěděl. Když ale P. Habáň

ztratil státní souhlas, nabídl mi můj tatínek, aby bydlel v našem domě. V době, kdy jsem takto přemýšlel, P. Habáň zrovna zemřel, to bylo v roce 1984. Byl to jediný dominikán, kterého jsem znal. Nechal jsem to vše na Prozřetelnosti Boží. Vždy jsem si našel práci na jeden rok, abych neměl problémy s rozvážáním pracovního poměru. Učil jsem třeba na odborném učilišti nebo jsem pek chleba v pekárně. Potom se stalo, že moje maminka potkala v Karlových Varech P. Dominika Duku. Byla totiž kdysi na jeho primici, zapamatovala si jeho tvář, a tak ho poznala a pozvala k nám na večeři. Měl jsem možnost promluvit si s ním. On sám se nijak nesnažil přitáhnout mě k dominikánům, ani já jsem to tehdy neměl ujasněné. Nabídl mi ale, jestli nechci dopředu začít něco studovat, než mě přijmou. Začal mi poskytovat samizdatovou literaturu, například úvod do filosofie a teologie. Literaturu mi posílal přes tajnou linku. Jednou mi tam přibalil Život svatého

Dominika od Silvestra Braita. To mě chytlo za srdce, a když jsem knihu dočetl, moje povolání se ujasnilo a já jsem tak – zase přes spojku – napsal P. Dominiku Dukovi, že kdyby mě počtvrté nevzali do Litoměřic, zda se na něj mohu obrátit. A to se také stalo, opět jsem nebyl přijat. Požádal jsem v Plzni o vstup do dominikánského řádu.

Ve kterém roce jste se stal tajným řeholníkem a jaké to bylo?

Do řádu jsem vstoupil v roce 1986. Byla mi prominuta kandidatura, jel jsem na exercicie a na svatého Václava jsem měl obláčku v jednom tajném řeholním domě v Praze-Lysolajích.

Popeleční středa v Jablonném. Foto br. Šimon

Pracoval jsem v počítačové firmě v centru Prahy a odpoledne jsme žili řeholním životem a modlili se za svobodu církve v naší zemi. Po roce noviciátu jsem začal s tajným studiem teologie, jednou měsíčně o víkend byla série přednášek a ostatní bylo samostudiem.

Kde jste prožil revoluci?

Sametovou revoluci jsem prožil v Praze a úplně zblízka, protože jsem pracoval v centru Prahy. Hned v lednu jsme šli s bratrem

Rajmundem v hábitech ke svatému Jiljí. Řekli jsme tehdy, že se vracíme domů. Vyhlédli jsme si v klášteře jednu místnost a tam jsme začali jako první dva dominikáni po čtyřiceti letech. Postupně přibývali další bratři.

Hlásil jste se znovu na teologii?

Ano, uznali nám tři tajné ročníky, takže jsem pokračoval v Olomouci. S Boží milostí jsem byl v roce 1992 v Plzni vysvěcen na kněze. Naši biskupové byli v tu dobu zrovna v Římě, takže my kandidáti kněžství jsme byli rozděleni. Já a jeden bratr jsme byli vysvěceni německým biskupem Kochem, další bratři byli vysvěceni v Praze a v Bratislavě.

Pak už jste mohl působit veřejně...

Ano, jsou to krásné vzpomínky. Byli jsme šťastní, že přišla svoboda, ale s ní přišly problémy, o kterých se nám ani nezdálo. Třeba jen to, že komunity byly větší, nebyli jsme k tomu formovaní, bylo to náročné. Potom jsme museli také hodně spravovat stavby, které byly mnohdy v dezolátním stavu.

Kde jste během své kněžské služby působil?

Nejdříve jsem byl rok v Ústí nad Labem, to byla nádherná zkušenost.

Interiér baziliky minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy.
Foto Miroslav Zelenka

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy.
Foto Miroslav Zelenka

nost, měl jsem farnost v Trmicích po arcibiskupu Karlu Otčenáškově, zažil jsem tam opravdu živé společenství. Potom jsem byl převelen do Plzně, to byla také krásná služba. S roční přestávkou v Praze jsem jedenáct let působil v Olomouci jako novicmistr. V klášteře nás tehdy bylo asi dvánáct. Před rokem a půl jsem přišel sem do Jablonného ke hrobu svatě Zdislavy, která se jako terciářka dominikánského řádu stala patronkou českých dominikánů.

Šel jste sem rád?

Ano, vnímám to jako Boží vůli. Jsme tady čtyři bratři, dvě sestry dominikánky mají nedaleko roubené stavení. Tyto sestřičky nám zde pomáhají například s poutním provozem. Zajištění poutí a otevření baziliky pět měsíců v roce je organizačně náročné.

Mohu se zeptat, co je vaší kněžskou prioritou, na co kladete důraz?

Největší, co kněz může dělat, je sloužit mši svatou, to vnímám jako to nejdůležitější. Zpřítomnění Kristovy oběti vnáší do světa novou milost. Myslím, že jsem kromě tří dnů, kdy jsem byl na operaci, sloužil od svého vysvěcení až dodnes každý den mši svatou. Jako dominikán mám na mysli naše heslo „Laudare, Benedictere, Praedicare“ [chválit, dobrořečit, kázat – pozn. red.]. Jako kazatelský řád věříme, že člověk může být spasen, když se rozhodne pro Krista. Takže se snažíme věnovat se misijním aktivitám a Krista lidem přibližovat. S kněžskou službou také souvisí svátost smíření, což je veliký dar Božího milosrdenství pro nás pro všechny. Jsou tu i další svátosti, to je to největší,

co může kněz konat a co má smysl nejen pro naši zemi, ale pro celý svět. Leží mi také na srdci Hnutí pro život, angažujeme se za záchranu počatého života.

Máte něco, co osobně rád děláte ve svém volném čase, co vás těší?

Rád čtu dobré knihy. Teď čtu historické romány o světcích. Jsem docela společenský a rád pobývám s lidmi. Mám rád sport, zvláště cyklistiku. Teď ale pro tyto věci nemám mnoho příležitostí. Snažím se mít přehled o současné geopolitické situaci. Sleduji proto i jiná než mainstreamová média. Velmi rád hraji už od dětství deskové hry jako např. Scrabble, Carcassonne, Osadníci z Katanu a Go, hru s největším počtem možných kombinací.

Jak jste přijal zprávu, že se bude ve vaší farnosti otevírat jedna ze čtyř Svatých bran v naší litoměřické diecézi?

Je to velká milost, jsme samozřejmě rádi, že ji zde máme na dosah. Ke Svaté braně sem nyní přichází mnoho poutníků. Lidé touží po pravdě a přátelství s Pánem, chtějí se zde očistit a posílit. Mnoho lidí zde již letos našlo smíření s Bohem, třeba i po více letech.

Ptala se Zuzana Adamová
Foto bez označení autora: autorka textu

Svatá brána v Jablonném v Podještědí

Aktivní rodiny jsou pro farnost požehnáním

Z historie

Vznik města Jablonné v Podještědí je spojen s osobností tehdejšího majitele panství Havla z Markvatic, pána na Lemberku, a jeho manželky sv. Zdislavy. Ti zde kolem roku 1250 založili dominikánský klášter, aby zdejší kraj povznesli duchovně i kulturně. Současně s klášterem zde fungovala i místní farní duchovní správa při kostele Svatého kříže. V roce 1352 již měla farnost statut děkanství. Za husitských válek bylo město i s kostelem a klášterem zničeno, k obnovení místa došlo v polovině patnáctého století. Opravený kostel byl tehdy nově zasvěcen Narození Panny Marie, avšak v roce 1788 vyhořel a v jeho troskách vznikl pivovar. Dnes se v bývalém kostele nachází vyhlídková věž. Už v roce 1786 byl ale statut farního kostela přenesen na klášterní kostel sv. Vavřince.

Po husitských válkách byl obnoven také klášter. Hrubá stavba byla dokončena koncem sedmáctého století. Za Josefa II. byl klášter, stejně jako mnoho dalších, zrušen. Řeholníci se sem vrátili v roce 1945, ale ne nadlouho, bratři dominikáni se sem mohli vrátit až v roce 1968. Za pět let jim byl však odebrán státní souhlas s vykonáváním kněžské práce. Působili zde tedy ve světských zaměstnáních až do roku 1989. Po svatořečení blahoslavené paní Zdislavy papežem Janem Pavlem II. byl 25. června 1996 chrám udělen titul Basilica minor svatého Vavřince a svatě Zdislavy. Monumentální bazilika je postavena v barokním slohu podle návrhu architekta J. L. Hildebrandta. Pod chrámem se nachází podzemí, ve kterém se pochovávalo. Každoročně v den hlavní pouti o poslední květnové sobotě jsou katedry zpřístupněny a věřící mohou pokleknout u hrobu svěťce.

Současnost

Pod duchovní správu zdejšího dominikánského kláštera dnes spadá devět městských částí s jejich kostely. V Heřmanicích je to kostel sv. Antonína Paduánského a v Petrovicích chrám Nejsvětější Trojice. Pravidelné mše svaté se zde sice neslouží, ale místní se snaží oživit kostel v Petrovicích. Loni se zde konal první ročník festivalu farních divadel a také zde koncertoval sbor Václavky.

Ve farnosti se nacházejí tři kaple: sv. Wolfganga v Jablonném, sv. Jana Nepomuckého ve Velkém Valtinově a Soslání Ducha svatého na Lemberku, kde se jednou ročně slouží poutní mše svatá.

V dominikánském klášteře v Jablonném žijí nyní čtyři bratři. Jedním z nich je bratr Šimon, který je autorem fotografií, doprovázejících tento článek. Nedaleko klášterního areálu bydlí v typické roubené chalupě dvě sestry dominikánky. Od roku 1990 se zde při klášteře vystřídalo již třináct kněží. Nyní zdejší farnost již druhým rokem spravuje P. Pavel Eduard Mayer OP.

Není snadné organizovat zdejší hojně navštěvované poutě.

V květnu až říjnu je bazilika celodenně otevřená, a proto je potřeba uváděcí služba. Pomáhají zde bratři i sestry dominikánky. Také farníci se zapojují do vítání poutníků. Situace je na tomto známém a navštěvovaném místě nevšední. Farnost a klášter tu fungují společně. Ve všední den se mše svatě slouží v zimním období v kapli za účasti asi osmi věřících, o nedělích se tu schází ke slavení mše svatě kolem padesáti lidí. Mnozí ovšem dojíždějí. I přes to, že farnost není velká co do počtu věřících, je velmi aktivní. Farní rada zde například má přes patnáct členů, zastoupení jsou všichni včetně chalupářů. V Jablonném také žije a působí sestra Miriam, dominikánská terciářka původem z Ukrajiny. A jak je obvyklé, i tady je živým srdcem farnosti několik rodin: Spalovi, Zantovi, Pavlu, Fléglovi a Lapkovi, kteří se ale nedávno odstěhovali. My jsme navštívili rodinu Spalovu, která žije v nedalekém Krompachu.

Farníci

Rodina Spalova žije v Krompachu sedmáct let a je neuvěřitelně aktivní. Svě křesťanství projevují ne slovy, ale činy, léta pracují pro farnost v nejrůznějších oblastech. Mgr. Karel Spal

působí ve farnosti jako samostatný pastorační asistent. Mimo jiné vyučuje náboženství. Děti jsou podle věku rozděleny do tří skupin, každá má pět dětí. Letos děti střední skupiny přistoupily k prvnímu sv. přijímání. V této otevřenosti vyrůstají také jejich čtyři děti. Mgr. Bára Spalová, Ph.D., vede taneční soubor Patašpička, který mohou navštěvovat děti od tří let. Učí se zde základnímu držení těla a tanečnímu výrazu klasičkému i folklornímu. Navštěvují její i děti z místního dětského domova. Zkoušky tanečního souboru vede paní Bára jednou týdně, doma také

Farnost Jablonné v Podještědí

šije kostýmy a řídí choreografii jednotlivých vystoupení. Soubor obvykle chystá dvě představení do roka. Děti nacvičily například představení nazvané Píseň o svatě Zdislavě, které bylo součástí loňských oslav u příležitosti dvaceti let od svatořečení sv. Zdislavy a které provádějí i mimo Jablonné. V loňském roce byl soubor pozván až do Švédska. První víkend v červnu se děti chystají do Varnsdorfu na festival scénického tance Tanambourrée. Nyní soubor připravuje představení Shalom v říši divů, které bude natáčet i Česká televize. Soubor spolupracuje s Milkou Horáčkovou, odbornicí na romské tance. Při tvorbě nového představení paní Bára spolupracuje se Štěpánem Přenosilem, uměleckým vedoucím souboru Lusatia Consort a učitelem hudby z nedalekého Cvikova. Ten

Místní děti při divadelním představení. Foto br. Šimon

Schola v Jablonném. Foto br. Šimon

souboru přímo na míru komponuje hudbu. Manželé Spalovi jsou i organizátory farního divadla a zdejší scholy a scholky.

Vzpomínka

V mnoha souvislostech byla vzpomínuta sestra Anežka, která v této farnosti při klášteře dlouhé roky působila. K ní chodili na výuku náboženství mladí, kteří se dnes ve farnosti aktivně projevují. Ona také založila zdejší scholu a stála u zrodu farních akcí, v nichž dnešní farníci pokračují. „Když Anežka odešla do Plzně, museli jsme založit občanské sdružení, abychom v několika lidech zvládli to, co ona zastala sama,“ vypráví Bára Spalová o jejím „zázračném“ působení. Sestra Anežka pochází z Opavy a působila také v Brně, v Praze a v Plzni. Do řádu vstoupila tajně. Všude tam, kde působila, založila vždy také scholu. Dobře věděla, jak je pro utváření mladých i pro duchovní život dospělých důležitá duchovní píseň. Sestra Anežka nyní žije v klášteře ve Sřetlicích u Brna.

Děti a Noc kostelů

Děti jsou aktivně zapojeny i do organizace Noci kostelů. V loňském roce například sbíraly léčivé bylinky.

Sedmikrásky trhaly s rodiči třeba i cestou ze školky. Bylinky nasušily a za pomoci zdravotní sestry Dany Noskové namíchaly léčivé směsi. Jednotlivé bylinky schovaly v kostele na různých místech. Návštěvníky Noci kostelů děti vyšetřily a předepsaly jim čaj. Jednotlivé součásti směsi si potom každý musel najít. Přitom se seznámil i s jednotlivými částmi baziliky. Tato akce se velmi líbila. Pro letošek opět chystají na Noc kostelů zajímavou akci. Jeden z farníků je lékař, který působil jako chirurg po zemětřesení v Nepálu. Z toho vznikl nápad postavit letos poblíž baziliky stan, v němž budou děti podávat návštěvníkům nepálské speciality. Výtěžek bude přes Charitu věnován právě na Nepál.

Centrum svaté Zdislavy

Tato organizace byla založena v roce 2011, aby zaštitila kulturní i jiné akce farnosti. Za pět let se pod hlavičkou centra konalo mnoho různorodých projektů: koncerty, výstavy, sportovní turnaje, divadelní představení, jazykové kurzy, taneční kurzy, letní a zimní pobyty s dětmi. Také tuto tradici zde založila sestra Anežka. Na jaře farní společenství pořádá první jarní výpravu a sjíždí řeku, letos se o Letnicích chystají na Vltavu. Na podzim se zase koná drakiáda s pěší poutí, která je zakončena mší svatou. I o zimní geograficky zaměřené tábory je velký zájem. Děti se na nich nenásilnou a zábavnou formou učí poznávat jiné země, jejich zvyky

a kulturu. V loňském roce Centrum svaté Zdislavy ve spolupráci s farností Jablonné v Podještědí, místní ZŠ a ZUŠ vyhlásilo první ročník výtvarné soutěže s názvem V srdci paní Zdislavy. Záštitu nad touto soutěží převzal Dominik kardinál Duka OP, primas český, Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, fr. Benedikt Mohelník OP, provinciál dominikánů, Martin Půta, hejtmán Libereckého kraje, a Jiří Rýdl, starosta města Jablonné v Podještědí. Vítězové prvního ročníku byli vybráni odbornou porotou a budou vyhlášeni na vernisáži 1. května v ambitu kláštera. Zprávu z této výstavy přineseme čtenářům v samostatném článku. Centrum svaté Zdislavy pořádá také celoroční jazykové kurzy, které jsou veřejnosti cenově přístupné. V klášteře lektori vyučují angličtinu, francouzštinu a němčinu, o ruštinu tu zatím nebyl zájem.

Divadlo bří v hábitu

Při Centru svaté Zdislavy bylo založeno také farní divadlo. Na zkouškách, které probíhají jednou týdně, se schází asi osm dospělých a děti. Dospělí nastudovali například Man-

Interiér baziliky. Foto br. Šimon

želské vraždění francouzského dramatika Erica Emmanuela Schmitta. Roli manželského páru představovaly tři skutečné manželské páry. Divadlo bří v hábitu s touto inscenací vystupovalo na festivalu místních divadel na Hostýně. Soubor také realizuje projekty pro děti a dospělé a také spolupracuje přes hranice

Socha sv. Zdislavy. Foto br. Šimon

s německou stranou v Lückendorfu a v Žitavě. První takovýto komunitně-dokumentární projekt se jmenoval Květen v Jablonném, druhý Pohled z Jablonného a nyní chystají Nové příběhy z Petrovic a z Lückendorfu. Děti se pamětníků na obou stranách hranic ptají na život za jejich dětství. Premiéra představení se uskuteční 17. září tohoto roku v petrovickém kostele Nejsvětější Trojice. Všechny projekty byly podpořeny grantem od Česko-německého fondu budoucnosti a nadace ČSOB či Via. Koordinátorem projektů je Mgr. Karel Spal.

Schola

Toto uskupení se věnuje hudbě od středověkých chorálů a polyfonií až po hudbu současnou. Jejich vystoupení jsou součástí mší svatých. Schola také v klášteře pořádala rorátní dílny, kde zúčastnění pod vedením lektorky Pavly Jůzové nacvičovali, přespali zde a brzy ráno se vydali do kostela. Bohužel neměly tyto aktivity u zdejších farníků tak velký ohlas, aby mohly pokračovat. Snad díky známému „předvánočnímu shonu“. Dramaturgem místní scholy je Bára Spalová, ale jak sama říká, vedení je zde kolektivní. Důležitou osobou je Iva Pavlů, která se ale kvůli studijním povinnostem účastní života sboru jen o víkendech. Ve sboru zpívá také sestra Guzmána. V létě se schola účastní táborových setkání chrámových sborů z Opavy, Brna a Jablonného. Chystají se na nich písně ke mším svatým a jednotliví jeho členové se vzájemně inspiroují pro službu ve farnostech. Každý rok má setkání konkrétní téma (v uplynulých letech nap. Světci dvacátého století, Cyril a Metoděj nebo Svátost), v duchu něhož se nesou aktivity účastníků, kterých bývá kolem šedesáti – dospělých i dětí. Tedy se na setkáních nejen zpívá, ale hrají se zde hry, bývá přítomen kněz a společně se zde slaví mše svatá. Vedoucí těchto akcí je sbormistryně Marie Hanušová z Opavy.

Sbírkky

Farnost se každoročně zapojuje do Tříkrálové sbírky. Letos zdejší vyhlásili, že část vybraných prostředků půjde na pomoc uprchlíkům. Tři králové tedy museli více vysvětlovat, ale lidé nakonec byli štědrí. Část výtěžku tedy bude předána charitativní organizaci z nedaleké Žitavy, kde je naléhavá potřeba pomoci uprchlíkům přes organizaci Člověk v tísni.

Vzpomínka na kněze

Proč na něj vzpomínáme? P. Jindřich Václav Gazler se narodil 15. ledna 1944 v Novém Městě nad Metují. Po středoškolském studiu nastoupil

Velikonoční vigilie. Foto br. Šimon

v roce 1963 na bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. Během studia se seznámil s dominikány, velký vliv na něj měl P. Metoděj Habáň, který jej na Chlumu u sv. Máří přijal do řádu. V roce 1968 složil fr. Jindřich řeholní sliby a ve stejném roce přijal kněžské svěcení. Rok sloužil jako kaplan v Holicích a v následujícím roce nastoupil jako administrátor v Jablonném v Podještědí. Spolu s P. Fran-

tiškem Švercem zde opět obnovili dominikánský život. V roce 1974 byl fr. Jindřichovi odebrán státní souhlas k duchovenské činnosti. Krátce pracoval jako kostelník a poté jako

dělník v závodě Nisa v Jablonném v Podještědí. V letech 1977–1978 byl vězněn. Snažil se opravovat kostel i klášter a šířil kult blahoslavené Zdislavy, jejíž kanonizace se dočkal. Od roku 1990 se opět oficiálně ujal duchovní správy farnosti i obnovy kláštera. Zemřel 25. srpna 2000 a byl pohřben do hrobky řádových bratří v blízkosti hrobu svaté Zdislavy.

Zuzana Adamová

První svatě přijímání. Foto br. Šimon

Mnohým z nás se okamžitě v mysli organicky propojí tato dvě slova, Máj a Maria. A je to vlastně přirozené, vždyť i příroda ukazuje svou sílu, resp. sílu života Bohem do ní vloženého. Podobně jako Maria, Theotokos tj. Bohorodička, ukazuje na svém životě sílu a něžnou moc Boha, který se jí dotýká, aby ji posvětil svým Slovem, aby tento květ, tedy Maria vydala svůj plod – samotného Božího Syna. V mnohých knihách, kázáních a různých ódách na Matku Boží nalzáme barvitě mariánské obrazy, které člověka téměř vytrhávají z reality našeho pozemského života a přenášejí ho kamsi jinam. Nedokážu podobné obrazy vytvořit ani štětcem, ani slovem, přesto však mám měsíc Máj moc rád, a to právě pro svou spojitost s Matkou Boží. V hejnickém chrámu Navštívení Panny Marie zpíváme každou sobotu Loretánské litanie, v měsíci květnu pak po každé mši svatě. Pro člověka, který o Panně Marii nikdy nepřemýšlel jako o Bohorodičce, musí znít slova těchto litaní naprosto směšně – a skutečně tomu tak bývá a není čemu se divit. Naše mariánská, a zejména májová zbožnost je velké většině obyvatel naší litoměřické diecéze naprosto cizí, často ji nechápou ani sami věřící. Ono totiž něco jiného je nosit medailku Panny Marie na zlatém řetízku okolo krku, a něco jiného pak o životě této milostiplné ženy, matky a Bohorodičky rozjímat. Je třeba poznávat to, čemu ani my sami často nerozumíme, ale co přijímáme už téměř automaticky. Jak rozumět tomu, že Maria je Davidova věž, nebo dokonce věž ze slonoví kosti, či zlatý dům atd.? Někteří křesťané nás dokonce obviňují, že tímto Pannu Marii zbožšťujeme a umenšujeme tak vševládnost a jedinečnost Hospodinu. Na tomto místě je třeba si uvědomit, že tyto invokace Loretánských litaní mají také svůj základ ve zjevení, tedy v Božím slově. Přiblížme si některé prazvláštní invokace tohoto zpěvu, který se zpíval už v první polovině 16. stol. v Loretu, ale jehož esenciální obsah nalzáme již v pařížských rukopisech ze století dvanáctého a v padovském kodexu ze 14. století. Třináct nejzajímavějších invokací začínajících zvoláním „Zrcadlo spravedlnosti“ až po

„Hvězdo jitřní“ jsou tituly, které jsou buď odvozeny přímo z Písma, nebo mají svůj původ v období patristiky.

Co si představit, když se modlíme: „Věži Davidova, oroduj za nás?“ Je možné rozjímat nad jedním darem Ducha svatého, který nazýváme darem síly, jež na Marii tím největším způsobem zjevuje jeden, pro dnešní svět absurdní evangelijní aspekt: „Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lk 18,14) Panna Maria je pokorná,

Máj a Panna Maria

je tedy připravená pro přijetí tohoto daru a stává se tedy silnou. V první knize Makabejské se dočítáme, jak bylo Davidovo město obehnané pevnými zdmi a mohutnými věžemi – odtud obraz věže (svatého města) Davidova. Nebo rozjímáme Žl 61(60) „Slyš, Bože, mé bédování, mé modlitbě pozornost věnuj, z končin země k tobě volám se sklíčeným srdcem. Doved' mě na skálu, je pro mě strmá, ty jsi moje útočiště a pevná věž proti nepříteli. Chci navěky pobývat v tvém stanu, utéci se do skrýše tvých křídel.“ To je i důvod, proč církev zpívá v jedné mariánské antifoně: „Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko.“

„Věži z kosti slonové, oroduj za nás.“ Jde o podobnou invokaci, poukazuje také na zvláštní nedotknutelnost Mariinu, a to v jejím trvalém panenství, které je symbolizováno věží ze vzácné slonoviny, tak jako je vzácné pravé panenství, pravá čistota. Velice sugestivní je i obraz Šalamounova trůnu: „Král dal také udělat veliký trůn ze slonoviny a obložil jej ryzím zlatem“ (1Král 10,18), nebo obraz z Písne Písní: „Tvé hrdlo je jak

věž ze slonoviny.“ (Pís 7,5); v této souvislosti můžeme vzpomenout na slova sv. Jeronýma, podle kterých je „Kristus hlavou církve a zdrojem všech milostí, ale Pana Maria je jako hrdlo, skrze které tyto milosti procházejí, aby vyživovaly každý úd mystického Kristova těla.“ Toto je i vyjádřením mariánského svátku Panny Marie, Prostřednice všech milostí.

„Dome zlatý, oroduj za nás.“ Tímto zlatým domem, ve kterém chce Bůh přebývat mezi lidmi, je Maria, symbolizována Šalamounovým chrámem, který byl velmi slavnostně posvěcen i vyzdoben, jak nás o tom spravuje první kniha Královská na konci sedmé kapitoly, všechno v chrámě bylo ze zlata (1Král 7,50)... Sláva Hospodina naplnila Boží dům (2Par5,14)... To je místo mého odpočinku navždy, usídím se tady, neboť po něm toužím (Žl 132(131) 14). Chrám Ducha svatého, oltář Nejvyššího, svatyně božské přítomnosti vtěleného Slova, svatyně, která není udělána lidskýma rukama (Žid 9,11), nejsvětější Matka Boží, Panna Maria zůstává navždy znamením Boží přítomnosti mezi námi, jako kdysi chrám Šalamounův – Dům zlatý.

Je zřejmé, že pro toho, kdo rád otvírá Boží slovo, aby se jím sytil, nemožno být vzdálené ani ty nejbizarnější invokace nejznámějších Loretánských litaní. Pana Maria je spojena s Božím Slovem i s lidským životem, tvůrci litaní tuto skutečnost naznačili svým osobitým způsobem vyjadřování. K něčemu podobnému jsme pozváni i my. Naše nitro by mělo dokázat vyzpívat své vlastní litanie, které oslaví Boha i jeho stvoření. Vysvětlujeme trpělivě všem, kteří se např. Loretánským invokacím vysmívají, co tato zvolání skutečně znamenají, a nalézáme způsoby, jak je přiblížit ostatním slovy, kterým by rozuměli. Je to práce namáhavější, ale jistě plodnější, než si jen ony litanie v měsíci Máji odchodit a odzpívat. Panna Maria chce být blízkou osobou každému, aby skrze ni mohl každý poznávat jejího Syna, zakoušet sílu Ducha svatého a kontempletovat Boha Otce.

R.D. ICLic. Pavel Andrš, Hejnice

S Radkem Rejškem litoměřické diecéze za varhanami

I/2016

I v letošním roce bude pokračovat dlouhodobý projekt „Za varhanami litoměřické diecéze“, jehož smyslem je představit širší veřejnosti památné varhany v našich kostelech, které jsou z nějakého důvodu ohrožené. Novinkou však bude seznámení i s nástroji, které se již zachránit podařilo a které mají díky včasnému restaurování reálnou naději na další dlouhý život.

V letošním roce navštívíme nástrojů více a tyto návštěvy se uskuteční ve dvou sériích – jarní a podzimní. Jednotlivé akce se uskuteční přímo na kůrech kostelů u varhan a jejich součástí bude prohlídka nástrojů, předvedení jejich zvukových možností, prohlídka vnitřku, popularizační přednáška o jejich historii, nastínění řešení konkrétních problémů, malý koncert (pokud budou varhany v hratelném stavu) a diskuse. Seznámení s problematikou a možnostmi získání prostředků na zachování našich památných varhan a jejich záchranu je prvořadým smyslem tohoto projektu, stejně tak je ale jeho posláním návštěvníky jednotlivých akcí potěšit povznášejícím a ušlechtilým zvukem nástroje, jemuž se říká „královský“.

Příprava jednotlivých akcí v rámci tohoto projektu je někdy náročná a někdy i dost významné změny časů nebo i termínů probíhají na poslední chvíli, kdy na ně je již velmi obtížné reagovat. Doufáme, že letos se těmto nepříjemným situacím vyhneme. Zatím tedy můžeme odpovědně předběžně oznámit následující akce (jde o první, takzvanou jarní řadu):

Horky nad Jizerou

Středa 18. 5. 2016 Horky nad Jizerou

Kůr farního kostela sv. Mikuláše (okr. Mladá Boleslav) bude zpřístupněn v čase 17 až 19 hodin (konec není stanoven pevně), program bude řešen průběžně podle zájmu zúčastněných. Jednomanuálové varhany na kůru kostela sv. Mikuláše v Horkách jsou údajně dílem varhanáře Josefa Dvorského, který je postavil v 1. polovině 18. století. V současné době je nepoužívaný kostel z velké části vyprázdněn, podstatná část cenného zařízení byla preventivně svezena do depozitářů, aby se zabránilo dalšímu rabování mobiliáře kostela, který je poněkud mimo dozor veřejnosti. Varhany však přemístěny nebyly, protože se zatím pro jejich případné přemístění nenašlo vhodné místo. Jejich současný stav odpovídá dlouhodobému

nepoužívání s absencí údržby. Kostel je částečně v areálu střední odborné školy, jejíž technický personál víceméně dobrovolně zajišťuje alespoň nejnужnější dozor nad odlehlou stavbou. Právě proto byl zvolen také tak netradiční čas pro akci, protože vedení školy slíbilo spolupráci v tom smyslu, že ji zpřístupní i studentům této školy, z nichž někteří prý mají o hudbu upřímný zájem.

Sobota 2. 7. 2016 Bělá pod Bezdězem

Kůr klášterního kostela augustiniánů bude otevřen od 14 hodin po dobu asi jedné hodiny (podle zájmu návštěvníků), kdy budou velmi pěkně třídlínné rokokové varhany o dvou manuálech a šestnácti hlasech postavené v roce 1763 litoměřickým varhanářem Janem Ruschem zpřístupněny a před-

váděny. Tyto varhany byly v minulosti velmi málo používány, kostel byl po předání řádu augustiniánů trvale uzavřen a prakticky nevyužíván. Přesto se to na stavu nástroje nějakým fatálním způsobem neprojevovalo. Varhany se vyznačují velmi příjemným zvukem a chodem traktury a zahrát si na ně je potěšením.

Bělá pod Bezdězem

Neděle 3. 7. 2016 Kláštepec nad Ohří

Varhany farního kostela Nejsvětější Trojice patří mezi největší dochované práce varhanářské dílny Müllerů z Nepomyšle. Ač pocházejí z úplného konce 18. století, mají ještě barokní charakter a jsou trojdlínného řešení s pozitivem v zábradlí kůru. Nástroj je v současné době postupně restaurován varhanářstvem Kánský + Brachtl z Krásných Louček u Krnova a první etapa – restaurování pozitivu v zábradlí, byla již předána. Zatím je použitelný pouze tento pozitiv, ostatní nástroj je rozebrán, ale i tak je patrné, že jde o varhany pozoruhodných zvukových kvalit. Akce proběhne v návaznosti na mši svatou, jejíž začátek je v 10 hodin, takže plánovaný počátek prezentace varhan je v 11.30 hodin.

Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

Kláštepec nad Ohří

Krátké zprávy z diecéze

Církevní restituce v praxi

Jaká je ekonomická realita po prvních dvou letech samostatného praktického financování církve v litoměřické diecézi a jaký je průběh procesu vydávání majetku v rámci tzv. církevních restitucí na úrovni diecéze, to byla hlavní témata informačního setkání, které pro členy ekonomických rad farností probíhalo v polovině dubna v Litoměřicích a Jablonném v Podještědí.

Foto: Petr Zatloukal/Člověk a víra

Ze slov přítomných kněží vyplynulo, že majetek, o který farnosti v rámci majetkového vyrovnání požádaly, je až na výjimky předán a restituční nároky z větší části vypořádány. Jak poukázali, navrácení majetku nepokryje finanční náklady farností,

proto budou muset hledat další zdroje jeho financování. „Cestou prodeje jít nechceme. Musíme se chovat jako dobří hospodáři a myslet na budoucnost,“ zdůraznil administrátor farnosti v Raspenavě P. Pavel Andrš.

Na setkání proto zazněly informace, jak by měla církev se svým majetkem nakládat, aby mohla v budoucnu samostatně ekonomicky fungovat, jak by měla investovat a jak se o finance starat, aby se v následujících letech mohla vypořádat s postupně se snižujícím se státním příspěvkem. Mluvílo se tu i o tom, jaké jsou možnosti společných investic biskupství a farností. Z dosud zrealizovaných projektů zmínila ekonomka biskupství Zuzana Bumbová nově vzniklý biskupský pivovar v Litoměřicích, ubytování pro vysokoškoláky v Liberci Harcově nebo některé investice do budov a pozemků.

Jana Michálková

Biskup zasvětil kapli v Minkovicích Božimu milosrdenství

Biskup Jan Baxant navštívil Minkovice na Liberecku, aby zasvětil tamní nově opravenou kapli Božimu milosrdenství. Ta byla postavena před 110 lety a její původní zasvěcení se nepodařilo dohledat. Po válce kaple chátrala a hrozilo její zboření stejně jako barokní kapli v blízkých Šimonovicích.

S opravou minkovické kaple se začalo po roce 1995, nebyla však dokončena. V roce 2010 byla navázána nová spolupráce mezi farností Dlouhý Most a obcí Šimonovice. Jejich prvním společným počinem byla oprava kříže v Šimonovicích, poté přišla na řadu kaple v Minkovicích. V roce 2014 začala obec jako vlastník kaple opravovat a získávat finanční prostředky na její opravu, kterou se podařilo na podzim loňského roku dokončit. Místem setkávání obyvatel se opět stala již během předvánočního času, kdy sem bylo ministranty z dlouhomostecké farnosti dovezeno Betlémské světlo.

Zasvětit kapli Božimu milosrdenství byl nápad administrátora farnosti v Dlouhém Mostě Michala Olešáka. Je symbolické, že v průběhu Svatého roku milosrdenství byla o neděli Božimu milosrdenství kaple zasvěcena právě Božimu milosrdenství. Slavnosti 3. dubna 2016 se účastnila stovka lidí včetně hejtmána Libereckého kraje, starostů okolních obcí a kněží z libereckého vikariátu.

Kaple zasvěcená Božimu milosrdenství se v litoměřické diecézi nachází pouze na jednom dalším místě – v Brodcích u Kadaně.

Jana Michálková

Režisér Strach besedoval se studenty bohosudovského gymnázia

Biskup Jan Baxant navštívil 26. dubna 2016 Biskupské gymnázium v Bohosudově, s sebou přivezl herce a režiséra Jiřího Stracha. Ten se setkal při besedě se žáky vyššího gymnázia – sextány a septimány a členy dramatického kroužku. Mluvil s nimi o práci na filmu, o tom, jak film vzniká a jak probíhá práce s představiteli jednotlivých rolí. Vyprávěl také o své cestě k filmářské práci. Lidským způsobem otevíral ožehavá témata mladých lidí, jako je láska, porozumění, vztah k víře, migrace, a pokoušel se s nimi nalézt odpověď. Po skončení besedy si hosté prohlédli školu, poobědvali ve školní jídelně a navštívili také baziliku Bolesné Matky Boží. Režisér Strach přislíbil, že školu rád znovu navštíví.

Jeho návštěva Bohosudova nebyla náhodná. Patří do okruhu návštěv

osobností, které mají žákům rozšířit obzor, seznámit je se zajímavými lidmi a jejich prací. V minulosti už jimi například byli biskupové Josef Koukl, Karel Otčenášek, Jan Baxant, velvyslanec Státu Izrael Yakov Levy, oběti holokaustu a další.

Jiří Breu

Hejnice přivítaly české a moravské biskupy

Poutní místo Hejnice navštívili ve dnech 19. a 20. dubna 2016 biskupové českých a moravských diecézí. Probíhalo zde 105. plenární zasedání České biskupské konference.

Jeho součástí byla mše svatá v kostele Navštívení Panny Marie. Hlavním celebrantem byl pomocný biskup pražský Václav Malý, homilii pronesl emeritní biskup plzeňský František Radkovský. „Zaznělo při ní čtení ze Skutků apoštolů o tom, jak díky působení Boží milosti a přičinění prvních Kristových následovníků přijalo v Antiochii velké množství lidí víru. Velmi mě oslovila myšlenka, kterou při homilii zdůraznil Mons. Radkovský: že nemáme tento text číst jen jako vyprávění o dávných událostech, ale máme si uvědomit, že i my jsme povoláni k aktivní spolupráci s Boží milostí a k šíření víry,“ poukázal jeden z účastníků bohoslužby Petr Zatloukal.

Mše svatá slavená s biskupy je pro farnosti i poutníky vždy posilou a povzbuzením. „Byl to pro mne nevšední, velice silný duchovní zážitek,“ svěřila se Jana Bezvodová. O účast na bohoslužbě byl značný zájem. Mezi jejími účastníky byli také liberecký hejtmán Martin Půta a místostarosta Hejnic Jiří Horák.

Jako nově zvolený generální sekretář ČBK tu byl představen P. Stanislav Příbyl, generální vikář litoměřické diecéze.

P. Stanislav Příbyl zastával úřad generálního vikáře litoměřické diecéze sedm let. Kdo a kdy ho v této funkci nahradí, je zatím otázkou. „Přemýšlím o tom, ale nechci nic unáhlit. Modlím se za to,“ řekl biskup Jan Baxant.

Odchod generálního vikáře P. Stanislava Příbyla z Litoměřic do Prahy bude probíhat postupně. Zaměst-

nancem sekretariátu ČBK se sice stane již 1. května, úřadu generálního sekretáře se ale ujme až 1. října.

Jana Michálková

Vernisáž výstavy dětských prací v Jablonném

V Jablonném v Podještědí byla v neděli 1. května 2016 zahájena letošní poutní sezona poutí dětí k paní Zdislavě. Po mši svaté, kterou slou-

Hosté na vernisáži. Foto Tomáš Adam

žil biskupský vikář pro pastorační P. Martin Davídek, proběhla v ambitech kláštera vernisáž výstavy prací 1. ročníku soutěže „V srdci paní Zdislavy“. Ta byla vyhlášena loni u příležitosti dvacátého výročí svatořečení paní Zdislavy Centrem svaté Zdislavy ve spolupráci s místní farností, základní a uměleckou školou pro děti od pěti do jedenácti let. Zátitu nad ní převzal Dominik kardinál Duka OP, primas český, Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, fr. Benedikt Mohelník OP, provinciál dominikánů, Martin Půta, hejtmán Libereckého kraje, a Jiří Rýdl, starosta města Jablonné v Podještědí. Na vernisáži byly také oceněny vítězné práce dětí.

Do Jablonného dorazilo přes dvě stovky dětských prací, a jak řekla učitelka zdejší základní umělecké školy Markéta Váchalová-Vojtíšková, komise, která vybírala nejlepší práce, si dětská díla opravdu užila. V této komisi byl kromě ní P. Pavel E. Mayer a pražský umělec Honza Volf. Dětské práce připutovaly nejen z litoměřické diecéze, ale i z jiných míst naší země, jeden obrázek dokonce dorazil až z Bruselu. V každé kategorii bylo oceněno patnáct dětí. V kategorii mladších dětí se o první tři místa podělily: šestiletá Ema Hoffmanová z Uherského Hradiště, sedmiletá Karolína Zemanová z Karlových Varů a osmiletá Justýna Kirschnerová z Hrádku nad Nisou. V kategorii starších dětí to byly: desetiletá Markéta Špačková ze Železného Brodu, jedenáctiletá Veronika Půtová z Hrádku nad Nisou a desíletý Eduard Vandas z Dobříše. Výstava končí koncem srpna.

Zuzana Adamová

Ostatek svaté Zdislavy byl uložen na zámku Lemberk

V neděli 15. května 2016 byl se slavnostním procesím přenesen ostatek sv. Zdislavy z baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy na zámek Lemberk. Dřevěný relikviiář s ostatkem byl uložen na bočním oltáři v zámecké kapli Soslání Ducha svatého. Poutní mši svatou zde sloužil J. M. can. Karel Havelka. Relikvii budou od nynějška moci návštěvníci vidět během prohlídky zámku. Ostatek svíce se po sedmi stoletích vrátil na místo, kde svatá Zdislava žila téměř polovinu svého života s manželem Havlem z Markvartic a svými čtyřmi dětmi. P. Pavel Mayer předal kastelánce zámku Renatě Černé také dokument dokládající pravost relikvie.

Svatá Zdislava zemřela v roce 1252 a již brzy byla uctívána. Vždyť svůj nedlouhý život vyplnila péčí o rodinu a své bližní, chudé, potřebné a nemocné, kterým prokazovala skutky lásky. S manželem založili v Jablonném špitál a kostel sv. Vavřince s dominikánským klášterem. Blahořečena byla Zdislava, která bývá nazývána perlou české šlechty, v roce 1907 v Římě a svatořečena před jedenadeceti lety papežem Janem Pavlem II. v Olomouci.

Pastorační asistent farnosti Jablonné v Podještědí a jeden ze zakladatelů Centra svaté Zdislavy Karel Spal zjišťoval, kde všude se ostatky svíce nacházejí. Výsledkem jeho pátrání jsou dvě mapy, které můžete vidět na výstavě Hold svaté Zdislavě v ambitech kláštera od května do října letošního roku. Na jedné z map je zakresleno sedmnáct kostelů a kaplí, které jsou v naší zemi sv. Zdislavě zasvěcené. Druhá mapa dokumentuje, na kterých místech ve světě se nacházejí ostatky sv. Zdislavy. Jde o více než čtyřicet míst v různých koutech světa, například v Brazílii, ve Vietnamu nebo v Americe.

Sv. Zdislava je také hlavní patronkou litoměřické diecéze. Hlavní pouť k této svíce se letos v Jablonném v Podještědí bude konat v sobotu 28. května. Mše svaté budou v sedm, v devět a v jedenáct hodin. Diecézní mši svatou v devět hodin bude sloužit biskup Jan Baxant. V patnáct hodin začínají slavnostní nešpory před Nejsvětější svátostí. Poutníci mají možnost přistoupit ke svate z povědi od osmi do dvanácti hodin.

Zuzana Adamová

Fotogalerii naleznete na straně 23

Ustavičné adorace

Farnost Liběšice u Žatce navštíví při své cestě z Guatemaly do Číny misionář ustavičných adorací otec

Patrick Berry z Austrálie. Do této farnosti zavítal již před pár lety a inspiroval zdejšího duchovního otce P. Štěpána a farníky k vytvoření místa pro ustavičnou adoraci. Tak vznikla na farním dvoře z bývalé garáže kaple Božím milosrdenství, která je stále otevřena. Je to místo, kam se neostýchají zajít ani lidé, kteří do kostela nechodí. Tím, že se kaple nachází ve středu obce, že je zde stále teplo, klid a ticho, lidé sem chodí nejen adorovat, ale mohou zde také přemýšlet, děkovat či prosit. Protože byla v této farnosti otevřena Svatá brána milosrdenství, přicházejí do kaple také mnozí poutníci.

P. Patrick Berry se ve farnosti zdržel tři dny. V neděli 24. dubna měl při mši svaté v kostele sv. Martina a Navštívení Panny Marie promluvu k věřícím. V úterý 26. dubna proběhlo na faře v Liběšicích setkání s tímto misionářem, kterého se zúčastnilo asi třicet věřících. Otec Patrick přinesl zajímavá a poutavá svědectví z celého světa a zdůraznil, že adorace jsou velkým darem a velkou silou věřících.

V současnosti je takovýto stále otevřených kaplí ustavičné adorace po celém světě několik stovek. V naší zemi je několik kaplí ustavičné adorace, ale kaple Božím milosrdenství, otevřená ve dne v noci každý den v roce, je zatím jediná.

Zuzana Adamová

Hejnice získaly kopii obrazu Panny Marie Guadalupské

První květnový den byla v hejnickém kostele Navštívení Panny Marie pozhánána věrná kopie obrazu Panny Marie Guadalupské, kterou místní farnost obdržela přímo z Mexika. Při mši svaté byl rovněž vystaven originál starobylé hejnické sošky Mater Formosa. Po mši následovaly loretánské litanie.

Foto: Veronika a Petr Zatloukalovi/Člověk a víra

Wenzel Hocke

(1732-1808)

Málokdo z nás zná jméno tohoto kněze. Před sto lety to však byl v našich krajích pojem.

Wenzel Hocke, hornopolický arciděkan, lidově zvaný Hockewanzl, nebyl totiž jen výraznou historickou osobností, ale stal se doslova kulturní postavou a literárním hrdinou. Někdy bývá nazýván „Český Enšpígl“ nebo „Enšpígl v kněžském oděvu“.

Wenzel Hocke se narodil 8. ledna 1732 v Jezvém u České Lípy. Pocházel z rodiny mlynáře. Základní školní vzdělání získal v rodné obci, gymnaziální studia absolvoval u augustiniánů v České Lípě a ve slezské Zaháni. Tam se měl setkat s osm let mladším plátenickým synkem Kindermannem z Království u Šluknova, pozdějším litoměřickým biskupem Ferdinandem Kindermannem von Schulstein. Teologii studoval v Litoměřicích, v kněžském semináři, nově založeném biskupem Mořicem Adolfem Karlem, vévodou ze Sachsen-Zeitz. Tento seminář se nacházel v budově, v níž dnes sídlí biskupská kurie.

Wenzel Hocke byl vysvěcen na kněze v roce 1756. Jeho prvním kaplanským místem byly Zákupy, kde působil pod vedením děkana Jana Josefa hraběte Lažanského z Bukové až do roku 1769. Tehdy se stal farářem v Malé Bukovině.

V roce 1779 zemřel hornopolický arciděkan Jan Kryštof Pietsch, patrně na skvrnitý tyfus, jímž se nakazil při zaopatřování vojáků z prusko-rakouské války, kteří byli umístěni v provizorním špitálu zřízeném v hornopolickém zámku. O uvolněné místo si zažádal Wenzel Hocke, a získal ho. V příbězích o Hockewanzelovi čteme půvabné příběhy o tom, jak postupoval, nicméně ty nejsou věrohodné. Patronem byl tehdy vévoda Karel August von Zweibrücken, který však zde nepobýval a panství řídili vrchnostenská úředníci. Avšak měl právo prezentace s tím, že návrhu musel vyhovět litoměřický biskup. V době příchodu Hockeho do Horní Police jím byl Emanuel Arnošt z Valdštejna.

Horní Police bylo (a je) významné poutní místo na řece Ploučnici, vzdálené necelé tři kilometry od Hockeho rodiště Jezvého. Vznik poutního místa se datuje do roku 1523, kdy měla do Horní Police připlout po řece Ploučnici soška Panny Marie. Počátky poutí lze datovat do doby po třicetileté válce. V letech 1688–1692 byl postaven nový kostel litoměřickým stavitelem Juliem Broggiem. Největšího rozkvětu se poutní místo dočkalo ve 20. a 30. letech 18. století, v době, kdy patronkou kostela byla velkovévodkyně Anna Marie Františka Toskánská. Tehdy byl kostel rozšířen, byl kolem něj postaven ambit, přestavěna fara a vstupem do poutního areálu se stala samostatně stojící zvonnice. Autorem přestav-

by byl dvorní zákupský architekt Václav Špaček z Prahy, s jehož prací se můžeme setkat například na zámku v Ploskovicích nebo v současné barokní podobě pražského staroměstského kostela sv. Jiljí.

Anna Marie Františka založila rovněž nadaci pro hornopolické duchovní „na věčné časy“. Za jejího patronátu byla fara v Horní Polici povýšena na arciděkanství. Spolu s arciděkanem se o duchovní správu starali čtyři kaplani. Arciděkan pak měl od roku 1723 právo užívat pontifikálie (biskupskou mitru a berlu).

Wenzel Hocke se stal arciděkanem v době tereziánských a josefínských reforem. V jeho příbězích se setkáváme se spory o právo nošení pontifikálií, které bylo papežem uděleno jednou provždy, ale tlak reforem se projevil i zde. Horní Police v čele s arciděkanem patrně různými reformními opatřeními vzdorovala, nebo alespoň hledala možnosti, jak dospět k rozumnému kompromisům.

Biskup Valdštejn zemřel – utrápen starostmi o církev – v prosinci 1789 a měsíc po něm i císař Josef II. Před smrtí stačil ještě potvrdit kandidaturu nového biskupa, Hockeho pravděpodobného spolužáka ze Zaháně Ferdinanda Kindermanna. Kindermann zdědil po svém předchůdci generálního vikáře Vavřince Slavíka, vynikající a dosud málo docenovanou osobnost litoměřické diecéze. Zatímco Kindermann byl až příliš poslušný pokynů státně-církevního aparátu, Slavík měl od josefínistů značný odstup. Vavřinec Slavík, jehož bychom chtěli představit v některém z příštích medailonků, byl častým protagonistou v Hockewanzelových příbězích.

Biskup Kindermann oceňoval Hockeho vedení farnosti, spíše si však všiml jeho úředních výkonů než pastorače. V zápise z vizitace se můžeme dočíst, že v kostele je vzorný pořádek a čistota, školní mládež je v zorně vyučována a že bylo vysloveno uznání patronátního úřadu. Biskup Kindermann rovněž napsal, že Hocke je „člověk s výjimečnou kněžskou zralostí“. U příležitosti čtyřiceti let od Hockeho kněžského svěcení v roce 1795 jej proto ocenil titulem biskupský vikář. Kindermannův nástupce, biskup Václav Chlumčanský z Přestavlk jej potom roku 1807 ozdobil titulem konzistorní rada.

Wenzel Hocke zemřel 1. března 1808 v Horní Polici, ve své bryčce před farou, poté, co byl postižen mrtvicí.

Arciděkan Hocke nepřestal přes všechny pocty žít životem prostého venkovského faráře. Jeho drobnými neřestmi byly karty a láska k pivu. Ani po smrti nevyprchala paměť o tomto svérázném knězi. Žertovná vyprávění z jeho života se uchovávala především ústní tradicí mezi sudetskými Němci. Jeho příběhy vyšly poprvé až v roce 1880 v knize kněze Antona Nittela „Geschichte vom Hockewanzel“. Některé příběhy vyšly roku 2008 i v češtině

Wenzel Hocke

pod názvem „Povídky o Hockewanzelovi“. Postavu Hockewanzela si vypůjčil také známý německý spisovatel a liberecký rodák Otfried Preussler do své knihy, která vyšla v roce 1996 česky pod názvem „Útěk do Egypta přes Království české“. Paměť Wenzela Hockeho je v Horní Polici stále živá, dokladem je i pomník stojící před poutním areálem. Jméno Hockewanzl je jakousi zdrobnělinou vyjadřující laskavého a bodrého člověka, snad bychom je mohli přeložit jako „starý dobrý Vašek Hocke“.

Hockewanzel v literatuře (dově ukázkou):

Mitra bez berly

Hockewanzel mohl jako hornopolický arciděkan nosit biskupskou mitru. Ale vždycky, když ji odkládal po skončení slavnosti do pouzdra, něco mu chybělo: zahnutá biskupská berla. – „Berlu mi také musí dát!“ Avšak ctihodná duchovní vrchnost v Litoměřicích se přes všechny vyslovené prosby nenechala pohnout. Hockewanzl napsal supliku na konsistoř. Ale odtud přišla odpověď, že žádost se zamítá s poznámkou, že již nesmí v téže záležitosti nic podnikat.

Rozzúřený Hockewanzl odpověděl: „Nejdůstojnější konsistoři! Jestli mi nedáte právo nosit berlu, tak

vám kašlu i na mitru. Wenzel Hocke, arciděkan.“

Takováto hrubá písemnost ještě nikdy na biskupskou konsistoř nedorazila. Je pochopitelné, že kapitula na svém zasedání byla rozhořčena. Dá se říci, že panovala všeobecná touha exemplárně ho potrestat. „Dobrá,“ řekl biskup, „dostane přísné pokárání s tím, že příště ho nemine kanonický trest.“

Hockewanzel si pokárání pozorně přečetl a potom jej založil do svých akt. Nato vzal do ruky bibli, zalistoval v ní, až konečně našel místo, které se mu hodilo.

A napsal kapitule: „Nejdůstojnější konsistoři! Žalm 31, verš 9. Wenzel Hocke.“

Na dalším zasedání se mezi dalším probíral také Hockewanzelův dopis. Referující kanovník se domníval, že Hockewanzel konečně přišel k rozumu a omluvil se, a řekl, že musí určitě jít o následující pasáž kajícího žalmu: „Ano, vyznávám svou vinu, pro svůj hřích jsem sklíčen“ (Žl 37,19). Nejdůstojnější pan probošt si vzal na pomoc bibli. Zalistoval v ní. Nakonec našel verš, který stál v dopise: „Nebudte jako kůň či mezek bez rozumu.“ „Kůň!“ „Mezek!“ „Bez rozumu!“ rozléhalo se po místnosti. Rozhodnutí bylo jednohlasné: Hockewanzel musí před komisi a musí se zodpovídat!

Byl horký letní den, když byl Hockewanzel předvolán do Litoměřic. Tam stanul před konsistoří, aby se zodpovídal. Řekl jen, že za to nemůže, že taková slova stojí v bibli. Slibuje však, že v budoucnu už nebude citovat žádné verše z bible. Shromáždění bylo s odprošením spokojeno a Hockewanzel byl milostivě propuštěn.

Venku na ulici potkal Bartelwenz, jednoho sedláka ze své vesnice. Dali se do cílého hovoru. Bartelwenz šel z okresního úřadu a chtěl jít k holiči. Ptal se Hockewanzela, jestli neví, kde by ho našel.

Hockewanzel odvětil: „Přímou tady za rohem je velká budova. Vstupte tam a jděte po schodišti a hned vpravo vejděte do prvních dveří. Tam mě právě oholili. Nikde vám to neudělají lepší.“

Bartelwenz udělal, jak mu bylo řečeno. Vstoupil nahore do místnosti, kde jednal biskup s kapitulou. Když to viděl, lekl se a chtěl utéci. Biskup ho však mile oslovil: „Co byste si přál, milý pane?“ – „Ach, já jsem se akorát chtěl nechat oholit a pan arciděkan mě poslal sem nahoru. Říkal, že tady ho právě oholili a že to nikde neumějí lépe.“

„A už je to tady,“ řekl biskup, „a to sotva vylez' ze dveří.“

(<http://www.sudetendeutsche-bayreuth.org>)

V kostelíku ve Svíkořicích

Tam už (...) [Svatou rodinu] u portálu očekávají (...) [čeští svatí], kteří dosáhli na nejvyšších místech té zvláštní milosti, že po celou jednu noc smějí Matce boží, Jezulátku a svatému Josefovi osobně poskytnout ve své zemi přístřeší.

Kostelík byl slavnostně osvětlen svícemi a kahanými, bylo tam proto útulno a teplo, a jak tam

ti vznešení hosté vstoupí, padnou před nimi milí čeští svatí na kolena a hluboce a vroucně se klanějí. A svatý Klemens Maria Hofbauer, jenž byl za mladých let pekařským tovaryšem, podává jim na přivítání chléb a sůl na talíři ze smrkového dřeva, zatímco arciděkan Wenzel Hocke z Horní Police, jinak v Království českém pro své kousky a svá žertovná rčení široko daleko známý jako Hockevanzl, ujímá se osla: pod schůdky na kazatelnu pro něho připravil pelech ze slámy a také se postaral, aby byla po ruce otyčka sena a korýtka vody, aby ho mohl nakrmít a napojit, neboť i teď, jako vyšší duchovní, vyznal se ve všem, co se doma jako selský chlapec naučil, ten Hockevanzl. A především s milým dobytkem vycházel většinou lépe než s církevní, případně světskou vrchností.

(...) Hockevanzl se sice ve svém povolání českými svatými zabýval mnoho, a samozřejmě mu jsou z velké většiny důvěrně známi, z knížek legend, z obrázků a soch a v neposlední řadě díky různým příležitostem, kdy se dovolával jejich pomoci nebo se jimi zabýval v kázání – ale osobně na vlastní oči a ještě k tomu v plném počtu shromážděné je vidí dnes poprvé. A tak sleduje ze svého místa u kazatelny, kde si klekl vedle osla, s úžasem příchod a odchod uctívatelů, jak se jeden za druhým střídají v holdování u oltáře, a tu mu přijde na mysl, že je to vlastně škoda, že jeho farníci z Horní Police nemohou takovou podívanou vidět zároveň s ním: pak by se už v českých svatých trochu vyznali a on by byl napříště mnohého poučování v tomto směru ušetřen (...)

(...) Nejvyšší čas, říká si Hockevanzl, aby už to ubohé děťátko dali do postýlky, a: „Vydrž, Jezule, a ať tě to moc nezmuže,“ utěšuje ho v myšlenkách, „vždyť už to budeš mít za sebou, a Matka boží taky...“ A zatímco si to myslí, ujde mu úplně, že svatý Václav přesto vyvolává ještě jedno jméno – a teprve když ho osel štouchně do žeber, všimne si najednou Hockevanzl, že se k němu obrátily všechny oči, jako kdyby se od něho něco určitého očekávalo; ale to přece nemůže být, říká si, že by svatý Václav při tom posledním vyvolání myslel jeho – ví přece ve svém speciálním případě zcela jistě, že nepatří ke svatým v této zemi; byl sice svým způsobem dostatečně zbožný, no dobře, a bojovný pastýř svého stáda, to také, a zdatný kazatel, lidé ho mají rádi, protože jim z kazatelny tak pěkně maluje horoucí pekla, aby jim pak mohl o to nádherněji líčit věčnou blaženost: Ale svatý? – Ježíšmarjá! myslí si, svatý není ani při nejlepším vůli, a vystávají mu všechny hříchy hrubosti, kterých se na každém kroku dopouštěl, a ty četné hříchy neposlušnosti, jmenovitě vůči onomu vysoce postavenému pánu z konsistoře, a pak

má přirozené určité další slabosti, například vůči požitkům stolování, a že má občas sklon k nepatřičnému posměchu, dokonce na účet litoměřického pana biskupa... Ne, myslí si, ne, ne a ne! – on je tu přítomen takřka jako duchovní pacholek, který se má starat o betlémského osla (a má za to, že je tím poctěn až až); ale svatý Václav opakuje teď to vyvolání trochu hlasitěji, takže ho Hockevanzl podruhé nemůže přeslechnout, a osel ho traktuje dalším kopancem do žeber, až mu nakonec nic jiného nezbyvá, než se doklopýtat dopředu, k oltáři, kde pak padá Ježíškovi a Matce boží k nohám: pořádně neohrabaně, holt sedlák duchovní – a co jim má proboha přinést darem, když nemá v rukách nic, vůbec nic, čím by je mohl aspoň trošku potěšit?

Ale no jo, a co takhle děťátko rozesmát, to praktikoval už mnohokrát, při různých příležitostech v přibuzenstvu – a proč by to, ptá se sám sebe, neměl zkusit i teď?

Tak přitiskne obě pěsti k spánkům, pak natáhne ukazovák, kývá jimi dokola a volá: „Kukuk, Jezule – kukuk!“ A sotva to zavolá, rozjasní se vzdor vši únavě obličejček pod korunkou do úsměvu, a Matka boží se na Hockevanzla také laskavě usměje, i svatý Josef a všichni ostatní, kteří u toho v kostelíku byli.

A nyní se Hockevanzl vzmuží a říká jim všem, co už dávno chtěl říci, jenom se doposavad neodvážil: „Já bych chtěl něco povědět, vy vznešení svatí,“ říká, „jestli nebudem' konečně brzo hotový a nenecháme ho na pokoji a spinkat, to miminko malý...“

A hle, Jezulátko jako by na to jen čekalo: sotva to ten Hockevanzl dořekl, děťátko zavírá očička a vděčně pokládá hlavičku na rameno Matky boží – a už se ponořilo do spánku.

(Z knihy Otfrieda Preusslera „Cesta do Egypta přes Království české“, Vyšehrad, 2008)

P. Stanislav Příbyl

Pomník v Horní Polici
Foto Amálie Rohlíková

Wenzel Hocke
Archi Diakonopri

Katolické dny Lipsko 2016

S kolegy jsme se shodli, že nám připadá, jako bychom se z Katolických dnů z Řezna vrátili teprve před pár měsíci. Od té doby už ovšem uplynuly téměř dva roky. Zřejmě to bude proto, že jsme si z Bavorska odvezli nezapomenutelné zážitky. A tak se s těmito milými vzpomínkami těšíme na letošní Katolické dny, které se budou konat od 25. do 29. května 2016 v Lipsku, tedy u sousedů v Sasku a zároveň v partnerské diecézi Drážďany-Míšeň.

Lipsko, proslulé zvláště jako působiště Johanna Sebastiana Bacha a místo konání řady veletrhů, bude letošním hostitelem jubilejních 100. katolických dnů s mottem „Hle, člověk“. Jeho program je velmi bohatý: bohoslužby, přednášky, koncerty, workshopy, prohlídky, prezentace a řada dalších akcí, které se v duchu motta budou týkat ochoty společně se učit vidět novým způsobem, stavět do centra pozornosti člověka jako takového, vidět slabé a společně se zasazovat o spravedlivější svět. Kompletní program je, kromě jiných praktických informací ohledně dopravy, ubytování nebo akreditací, k dispozici na www.katholikentag.de. Mezi nejruznější subjekty, které se uskutečnění jednotlivých akcí podílejí, patří také Biskupství litoměřické, klášter Osek a charity litoměřické diecéze.

Podobně jako na Katolických dnech v roce 2014 bude mít Biskupství litoměřické v Lipsku stánek, který bude umístěn mezi stánky jiných diecézí na tzv. Kirchenmeile v ulici Nonnenmühlgasse v samém historickém centru Lipska. Čtyřčlenný tým Biskupství litoměřického zde bude k dispozici návštěvníkům ve čtvrtek 26. května od 11.30 do 19 hodin, v pátek od 10.30 do 19 hodin a v sobotu od 10.30 do 18 hodin. Zpestřením všech tří dnů bude přítomnost několika hostů, kteří podle svých časových možností budou s návštěvníky neformálně hovořit o tom, co je bude zajímat. Mezi těmito očekávanými hosty jsou jak kněží z litoměřické diecéze, spolupracovníci charity, tak přátelé z partnerských německých diecézí. Stánek bude vybaven roll-up bannery s informacemi jak o životě místní církve, tak pamětihodnostech a krásách regionu. Tematicky se bannery věnují diecézi obecně, jejím patronům, poutním místům, některým momentům v historii diecéze, kontaktům s německými partnerskými diecézemi, činnosti charity, biskupskému městu Litoměřice i dalším turisticky zajímavým místům. K dispozici budou též propagační materiály, jednak ty, které se váží k činnosti církve, jednak ty, které představují kulturní a přírodní krásy. Návštěvníkům nabídneme i ochutnávku tzv. Apfelschorle. Jde o nápoj, který je v Německu oblíbený. Jedná se o jableč-

ný džus s perlivou vodou. V litoměřickém stánku bude k ochutnání jeho litoměřická varianta: jablečný džus z jablek vypěstovaných v sadech ležících na hranicích litoměřické a královéhradecké diecéze a perlivá voda z Českého ráje.

Napsali jste...

Jeden z bannerů, který bude v litoměřickém stánku vystaven, pojednává o knize Otfrieda Preußlera s názvem Útek do Egypta. Tento liberecký rodák v ní líčí příběh útěku Svaté rodiny, když za oněch svatých časů cesta z Betléma do Egypta vedla přes Království české, a to též přes litoměřickou diecézi. Zkrácený příběh jsme na Katolických dnech v Řezně pojali jako formu prezentace litoměřické diecéze. Jakožto „potulní herci“ jsme jeho vyprávění doplnili velkými plakáty. A tak se na scéně objevili císař František Josef, kterému král Herodes posílá depeši, aby zajistil dopadení Svaté rodiny, svatý Václav, který betlémským poutníkům otevře závoru na celnici a doprovodí je do nedalekého kostelíka, kde jsou shromážděni všichni čeští svatí, svíčkova a pivo, které jsou servírovány poté, co se všichni svatí malému Ježíškovi pokloní, automobil značky Benz Viktoria, který Svatou rodinu předjíždí v kopci, strážník Havlíček, který má Svatou rodinu zatknout, a mnoho dalších postav a artefaktů. Touto netradiční a zároveň milou patnáctiminutovou formou prezentace chceme představit litoměřickou diecézi i v Lipsku.

Byli bychom velmi rádi, pokud by se výše uvedené řádky staly jedním z dalších důvodů, abyste se k sousedům do Saska na konci května vypravili – zakusit atmosféru katolického „veletrhu“ a inspirovat se kreativitou. Bude pro nás potěšením, pokud Vaše kroky v Bachově městě budou směřovat i tak trochu domů, k litoměřickému stánku, k jehož návštěvě Vás srdečně zveme!

Jana Hovorková, koordinátorka akce za litoměřickou diecézi

Díky, Alfo!

V období leden – duben 2016 jsem absolvovala kurz Alfa v Teplicích. Konal se v prostorách Salesiánského střediska Štěpána Trochty v Trnovanech (na Luně). O kurzu jsem se dozvěděla v krátkém článku v místním regionálním tisku. Jelikož jsem se již delší dobu potýkala s různými pro mě nepochopitelnými otázkami, chtěla jsem zároveň poznat nové lidi a zjistit, zda na světě existuje ještě i něco víc než jen to hmatatelné, neotálela jsem a přihlásila se.

Na první večer kurzu jsem šla s menší obavou, co mě tam čeká. Ale obavy byly zbytečné. Naopak, vždy jsem odcházela nabitá informacemi, potěšená pobýt dvě hodiny ve společnosti milých a přátelských lidíček. Každý z účastníků měl možnost zeptat se na cokoli, co ho zajímalo nejen z oblasti víry v Boha nebo křesťanství obecně. Kurz zahrnoval dvanáct večerů zaměřených na konkrétní téma či danou otázku. Zhruba v polovině kurzu proběhl víkend mimo okres Teplice, konkrétně v Libereckém kraji v podhůří Jizerských hor. Víkend byl koncipován v rámci jednoho obsáhlého tématu, naším přednášejícím se pro tyto dny stal velmi vstřícný místní kněz.

Již před skončením celého kurzu jsem si byla jista, že jsem našla cestu, po které chci do budoucna jít, potkala jsem prima lidi, se kterými se budu ráda i nadále setkávat. „Alfáci“ mi příjemnou, zábavnou a hlavně nenásilnou formou ukázali, jak a proč žít v krásné Boží společnosti, zodpověděli mi na mnoho a mnoho mých otázek, se naž jsem do té doby neznala odpověď, pozvali mě na některé z akcí, které se na Teplicku konají pro křesťany, ale vítání jsou samozřejmě i všichni ostatní.

Poslední večer kurzu byl pro mě osobně poněkud smutnější, neboť kurz končil. Ale když něco končí, tak něco jiného zároveň začíná. Pro mě tím začala nová cesta životem. Cesta krásná, dlouhá a bohatá.

Pokud i vy, milí čtenáři, máte různé pochyby, chcete se zeptat i na jiné věci než na to, zda něco mezi nebem a zemí existuje, ale nevíte, kde a jak to zjistit, kontaktovat můžete teplické děkanství, které již nyní chystá podzimní běh kurzu Alfa. Veškeré informace najdete na teplických „alfáckých“ stránkách www.kurzalfateplice.cz.

Pokud se rozhodnete na kurz zajít, nebudete litovat. Kurz Alfa v žádném případě nemá za úkol někoho nutit k víře, ale jen odpovědět na vaše otázky, se kterými si nevíte rady, nebo jen neznáte, kde odpověď najít, či koho se zeptat.

Ráda bych touto cestou poděkovala celému týmu Alfy, jmenovitě Katce, Michalovi, Standovi a Robertovi. Byli pokaždé úžasní a hlavně díky jim jsem pochopila, že víra v Boha je krásná věc. A abych nezapomněla: Díky, Alfo! Přeji všem, ať je potkává v jejich životě jen to dobré!

Jana Tóthová

Povolání

Začátkem dubna na faře v Mladé Boleslavi proběhlo setkání mladých s tématem povolání nejen k zasvěcenému životu. Po mši svaté se zde sešlo přes dvacet mladých lidí, dvě sestry

z Kongregace Školských sester svatého Františka, manželský pár s dítětem a dva kněží: P. Kamil Škoda a P. Štěpán Smolen. Nejdříve jsme byli všichni pochoštěni teplým jídlem o dvou chodech a nechyběly ani zákusky. Otec Kamil nás na úvod seznámil s obsahem tématu. Prvním povoláním, o kterém jsme si povídali, bylo povolání k manželství. Přítomní manželé nám předložili praktické tipy do rodinného života. Pověděli nám třeba, že kněz, který strávil s nimi a s několika dalšími manželskými páry na společné dovolené pouhé tři dny, prohlásil, že je rád, že může žít v celibátu. Závěrem nás ale manželé ujistili, že rodinný život rozhodně stojí za to. Poté jsme se dozvěděli něco o povolání ke kněžství. Také oba kněží se shodli, že jsou ve svém povolání naprosto spokojeni. Jako poslední k nám promluvil dvě řádové sestry a rozšířily naše povědomí o zasvěceném životě. Dozvěděli jsme se například, že členky některých řádů nesmí odložit hábit ani při jízdě na lyžích. To nás inspirovalo k otázce, jestli sestry musí v hábitu i spávat. Ujistily nás, že spí v pyžamu, a to nejen černobílém. Setkání jsme zakončili společnou modlitbou. Rád jsem se tohoto setkání účastnil a myslím si, že se líbilo i všem ostatním.

ministrant Štěpán, 17 let (redakčně upraveno)

Setkání varhaníků v Litoměřicích

V sobotu 16. dubna 2016 se v litoměřickém Domě kardinála Trochty konalo tradiční setkání varhaníků litoměřické diecéze. Tentokrát byli pozváni také zpěváci schol, a proto výuka probíhala ve dvou skupinách. Skupinu varhaníků vedl Pavel Šmolík, který nás velmi názorně a trpělivě uvedl do základů harmonie. Cílem bylo, aby si každý varhaník dovedl vytvořit alespoň jednoduchý doprovod k písni. Na tyto

základní informace lze dobře navázat dalším studiem a praktickým cvičením. Druhou, pěveckou skupinu vedla sbormistryně a hlasová poradkyně Petra Nová z Českých Budějovic. Náplní její výuky byla hlasová výchova: správné rozezpívání, tvoření hlavního tónu, práce s dechem, zapojení celého těla apod. A protože vše probíhalo prakticky, na konci hodiny jsme byli tak

dobře rozezpívání, že náš „sbor“ zněl opravdu hezky. Po polední přestávce se obě skupiny vystřídaly. Setkání varhaníků jsem se zúčastnila počtvrté a vždy se těším na další (koná se dvakrát do roka). Pokaždé probíhá v přátelské atmosféře, scházejí se tu starí známí, navazují se nové kontakty, vyměňují zkušenosti a příběhy z farností. K velmi příjemným chvílím patří i společný oběd, tentokrát v nové restauraci v příměstí, kde jsme měli možnost ochutnat výborné pivo z místního biskupského pivovaru. Také jsem si uvědomila, že patřím do rodiny lidí, které spojuje láska k hudbě a často obětavá služba za varhanami.

Vladimíra Štroblová, varhanice z Oken a Bezdězu

Pouť ke sv. Štěpánovi

Jako každý rok i letos jsem vykonala svou osobní pouť ke sv. Štěpánu. Zichlý prostor katedrály a snad až příliš komorní atmosféra ranní mše pro mne jsou vždy povzbuzením. A protože je pro mne sv. Štěpán prostředníkem mnoha milostí, navracím se k němu někdy i vícekrát ročně.

Protože jsem v Litoměřicích mohla nebo z pracovních důvodů spíš musela tentokrát strávit celý den, rozhodla jsem se navštívit vychvalovaný Biskupský pivovar u sv. Štěpána v Diecézním domě, bývalém kněžském semináři. Na úvod musím napsat, že myšlenka zřízení takového provozu v bývalém semináři mi vlastně nepříliš konvenuje. I proto mne zajímalo, jak takové místo vypadá.

Prostředí restaurace je příjemné, zařízené na vysoké úrovni, obsluha poměrně rychlá a příjemná. Překvapením pro mne byla cena menu, která se mi zdála být poněkud vyšší, než jsem čekala, ale nakonec odpovídala dle mého kvalitě pokrmu, který mi chutnal. Ostatně podnik byl založen s tím, že církvi vydělá nějaké peníze...

Důvod, proč ale píšu tento e-mail není snaha o vytvoření recenze na gastronomické zařízení, které jsou v době desítek televizních pořadů o vaření tak oblíbené. Chtěla jsem se se čtenáři podělit o svou vlastní zkušenost, která mne pohnula ke změně názoru. Vše se přeci jen vyvíjí, a tak připouštím, že prázdné prostory semináře bylo třeba ekonomicky využít. Snad tak tedy sv. Štěpán (pivovar) může v budoucnu podpořit sv. Štěpána (katedrálu) nebo také život v diecézi. I když cesta o tom přesvědčit věřící i ostatní o tom, že církev bude v budoucnu podnikat i tímto způsobem, asi nebude snadné.

To je tedy výsledek mé pouti ke sv. Štěpánovi.

Věra Miengerová

Historické kalendárium KVĚTEN

S obnovou římskokatolických církevních struktur po třicetileté válce přirozeně souvisí i zakládání nových řeholních domů, které byly zřizovány jak na „zelené louce“, tak i v jisté návaznosti na starší struktury. Takto se řeholníci vrátili i do Turnova, kde až do husitských válek existoval dominikánský konvent. Z iniciativy Maxmiliána z Valdštejna zde byl 1. května 1651, tedy před 365 lety, založen františkánský klášter, který zde existoval až do osudného roku 1950.

Obdobné historické pozadí má i zřízení tzv. schlenitzianského kanonikátu při litoměřické katedrální kapitule, k němuž došlo před 345 lety – 6. května 1671. Při založení litoměřického biskupství v roce 1655 byla místní kapitula povýšena na katedrální, ovšem ztratila tím své proboštské beneficium. Kapitulu tak vedle děkana tvořil pouze jeden kanovník, a tak se první litoměřický biskup Maxmilián Rudolf Schleinitz rozhodl zřídit nový kanonikát, který založil ze svých vlastních prostředků a který – alespoň ve svém pojmenování – existuje až do současnosti.

V měsíci květnu si rovněž dvěma daty připomeneme generálního vikáře litoměřické diecéze a kapitulního děkana Jana Řeháka. Tento mnichovohradištský rodák se narodil 8. května 1811, tedy před 205 lety, a po studiu v Litoměřicích a vystřídání několika kaplanských pozic se v roce 1841 stal litoměřickým městským děkanem. Posléze byl jmenován čestným kanovníkem místní kapituly a v roce 1860 se stal (výše zmíněným) schlenitzianským kanovníkem. Vzhledem k personálním změnám v této instituci v 60. letech 19. století získal již v roce 1865 titul kanovníka-seniora, tedy služebně nejstaršího dignitáře kapituly. Biskup Anton Ludwig Frind jej pak v roce 1879 jmenoval generálním vikářem, jímž byl dalších sedm let. Zároveň byl v letech 1879–1901 kapitulním děkanem. Byl všeobecně oblíben pro svou moudrost a vědnost, již projevoval oběma národům v diecézi, což v jeho době nepatřilo ke zcela samozřejmému postojí. Zemřel v Litoměřicích před 115 lety, konkrétně 18. května 1901.

Od dalšího připomínaného úmrtí uplyne pouze (nebo již?) pět let. Dne 23. května 2011 zemřel v Hradci Králové tamní emeritní biskup a osobní arcibiskup Karel Otčenášek, který však nemalou část svého života prožil v „severočeském vyhnanství“, konkrétně v Trmicích u Ústí nad Labem, neboť mu komunistickým režimem nebylo umožněno, aby spravoval svou diecézi. Biskup Otčenášek však své trmické období prožíval velmi činně, o čemž svědčí zejména dodnes značně aktivní tamní farní společenství.

Většina farností naší diecéze byla založena v 17. či 18. století, existují však i některé výjimky. Za jednu z nejmladších farností litoměřické diecéze lze nepochybně označit i tu zabrušanskou, neboť tato byla oddělením od duchovského děkanství zřízena teprve před 100 lety, konkrétně 24. května 1916.

Martin Barus, archivář biskupství

Oblastní charita Most byla zřízena v roce 2000 Biskupstvím litoměřickým. Čtvrtého března 2010 tedy oslavila již desáté výročí své existence. Letos slaví další desetileté výročí, a to výročí spolupráce se sousedním Německem, která je po celou dobu pro obě strany více než přínosem. Na historii a význam českoněmecké spolupráce jsme se zeptali ředitelky jmenované Charity Mgr. Evy Čenkovičové.

Kde je původ českoněmecké spolupráce mostecké Charity?

Bohatou spoluprací s německými partnery do naší organizace přinesla paní Brigita Janovská. Její dlouholeté a bohaté zkušenosti v Euroregionu Krušnohoří, a především její angažovanost se brzy projevil i u nás. Mohu říci, že její entuziasmus a koordinační schopnosti přinesly mnoho dobrých akcí pro děti i dospělé, seminářů pro zaměstnance i počínů v oblasti sociálních služeb pro veřejnost na obou stranách. Uživatelům našich služeb – dětem i dospělým, zaměstnancům i dobrovolníkům – přinesla a stále přináší tato spolupráce mnoho dobrých zážitků, poznatků i přeshraničních přátelství.

Vystoupení dětí na oslavě Dne dětí v ZŠ Vévody Heinricha v Marienbergu

Českoněmeckou spoluprací jsme zahájili malými krůčky v roce 2001. Shodou okolností jsme se seznámili s Červeným křížem Bautzen. Bylo to víceméně spontánní a rychlé – Bautzenští chtěli nějakému zařízení v Česku darovat vybavení ze svých zdravotnických a sociálních zařízení a my jsme se chystali otevřít svůj první azylový dům v Oseku u Teplic. Po prvních jednáních následoval větší počín – německý partner nám daroval vybavení do Azylového domu pro dospělé v Oseku u Teplic. Dům jsme zprovoznili v polovině roku 2002. Postele, skříň, povlečení, televize, vybavení do kuchyně a další. To nám umožnilo dům zprovoznit.

Jako jinde i v našem případě záleží ale hlavně na lidech – na dobrých vztazích mezi nimi.

V Německu tedy spolupracujete s Červeným křížem?

Zdaleka ne jen s Červeným křížem. Pravidelná setkávání a aktivity probíhají s Lidovou solidaritou Freiberg. V roce 2014 jsme s tímto partnerem úspěšně ukončili projekt Nový sociální atlas Euroregionu Krušnohoří. Ten původní sociální atlas posunul opět kvalitativně dál. Dává nejen přehled o poskytovatelích a všech institucích z oblasti sociální práce, ale jeho velkým přínosem pro přeshraniční spolupráci je, že popisuje a vysvětluje české a německé výrazy a názvy pro jednotlivé sociální služby. Myslím, že jsme se do tohoto pustili jako první a vyžadovalo to hodně sil, znalostí a tolerance najít stejný slovník pro jednotlivé sociální služby. Samozřejmě i legislativa v Česku a v Německu je jiná, ale i toho jsme se museli při Novém sociálním atlasu nějak chopit.

Intenzivně spolupracujeme také se Základní školou vévody Heinricha v Marienbergu, máme s ní uzavřenou tzv. kmotrovskou smlouvu. Děti a pracovníci z našich nízkoprahových zařízení se setkávají se žáky partnerské školy a probíhají i setkání pedagogů.

Pravidelné a víceleté je také partnerství s Domovským spolkem a Vesnickým muzeem Gahlenz. Z něho mají užitek především děti a rodiče z našich nízkoprahových zařízení a z Azylového domu pro matky s dětmi. Téměř tradicí se staly letní poznávací výlety za hranice. Letos v srpnu proběhne výlet pod názvem *Pěstujeme krušnohorské tradice*.

Velmi intenzivní spoluprací jsme prožívali s Charitou Drážďany při realizaci tříletého přeshraničního projektu *Společně vážit nové cesty – občané tvoří svůj sociální prostor přeshraničně*. Cílem bylo posílit angažovanost veřejnosti a dobrovolnictví v sociální pomoci druhým lidem. A to se povedlo. V rámci tohoto projektu získala naše Charita zkušenosti v oblasti získávání dobrovolníků a práce s nimi. Založili jsme takové charitní dobro-

volnické centrum s několika desítkami členů, kteří u nás zůstali i po skončení projektu, nebo přešli k dalším organizacím působícím v sociálních službách.

Pravidelně pořádáme akce také s partnery Německý červený kříž, Okresní svaz Bautzen, Muldentálský spolek Umění Intarzie Sörnzig, Kulturní a umělecký spolek Oederan či s Domovskými obcemi okresu Brüx/Most se sídlem v Erlangen.

Prvním společným projektem bylo, jak jste již zmínila, vybavení azylového domu. Zmínila byste ráda ještě nějaký další významný krok?

Určitě. V roce 2003 jsme společně se sdružením Partitaetischer Wohlfahrtsverband, LV Sachsen, e.V. a Reionalgeschaefsstelle Chemnitz realizovali projekt Sociální atlas 2 finančně podpořený programem Interreg. Jeho cílem bylo zmapovat instituce, sdružení a úřady působící v sociálních službách na území Euroregionu Krušnohoří. Shromáždili jsme a zveřejnili informace o jejich náplni a zaměření, o jejich kompetencích. Tento projekt přispěl k posílení přeshraničních kontaktů a posílil spolupracující systémy na obou stranách hranic. Sociální atlas byl zveřejněn formou brožury i elektronicky.

Následoval velmi zdařilý tříletý společný projekt, prezentační výstava *Spolu v Evropě*, kterou jsme realizovali se Muldentálským spolkem intarzie, Vysokou školou obchodní Chem-

Ředitelka mostecké Charity Eva Čenkovičová (druhá zleva) a paní Brigita Janovská (první zleva) jednají o letošních společných aktivitách v muzeu v Gahlenz s jeho vedoucí Beatou Mühl a členy projektové agentury Flöha und Zschopantal.

nitz a Střední odbornou školou Litvínov-Hamr. Svá umělecká díla zapůjčili na výstavu místní umělci manželé Eliška a Jaroslav Vodičkoví. Výstava byla putovní, v průběhu dvou a půl let jsme ji instalovali ve třech městech v Sasku a v pěti městech na české straně Krušných hor, mezi nimi také ve výstavních prostorách informačního centra v klášteře Osek. Výstava přibližovala veřejnosti působení mostecké Oblastní charity. Vedle uměleckých děl jsme vystavovali výtvary našich klientů, dětí z klubů.

Proč si myslíte, že je českoněmecká spolupráce dobrá? Co přináší vaši Charitě a co přináší německé straně?

Myslím si, že se stačí kolem sebe rozhlédnout. Žijeme uprostřed Evropy a z druhé strany Krušných hor máme sousedy. Děti docházející do našich zařízení nemají až tolik možností podrobněji se seznámit s tradicemi celého Krušnohoří nebo si zasportovat, zazpívat, strávit volný čas s dětmi ze Saska. Vidíme, jak se z toho radují, jak se na taková setkání těší, a vidíme, že je to posune i o kousek dál. Pro zaměstnance i dobrovolníky jsou dobrou příležitostí odborná setkávání se zaměstnanci partnerských organizací, stáže, semináře.

Věřím, že i německým partnerům je tato spolupráce užitečná. Jejich zájem o působení Oblastní charity Most i dalších neziskových organizací, o systém sociální práce i školství je intenzivní.

A znovu – přeshraniční spolupráce je možná jen díky přátelství mezi lidmi obou stran. A to vždy přináší užitek.

Plánujete nějaké speciální akce pro tento jubilejní rok?

Všichni partneři se zúčastnili slavnostního otevření Komunitního centra Janov letos 16. března. Tím jsme vstoupili do dalšího roku partnerství. V něm nás čeká například odborný seminář s akreditací na téma *Péče o seniory v Lidové solidaritě Fre-*

iberg nebo aktualizace Nového sociálního atlasu Euroregionu Krušnohoří, účast na dětských soutěžích v ZŠ Marienbergu, společný dětský den v našem zařízení v Oseku a mnoho dalšího.

Zmiňovala jste spousty akcí pro děti. Jak se děti v zahraničí dozumívají?

Při všech akcích je překlad. V ZŠ Marienberg mají i výuku českého jazyka, takže německé děti občas nacvičí české písničky, představí se česky a podobně. Je to velmi milé a také příkladné.

Je ještě něco, co byste ráda na toto téma řekla?

Snad jen to, že spolupráce je možná, když o ni někdo soustavně pečuje, udržuje přátelství a kontakty. My jsme takového člověka našli v koordinátorce a tlumočnici paní Brigitě Janovské. Jsme jí v mostecké Charitě vděční. Osobně děkuji i všem zaměstnancům a rodičům, kteří spolu s ní akce připravují a realizují.

Ohlédnutí za rokem 2015:

- 5. března – Připomenutí založení Oblastní charity Most malou komorní slavností v administrativním sídle v Mostě a P. Benno Benešovi z Teplic zde byla předána „Zlatá holubice míru“ za zásluhy o porozumění mezi národy.
- 18. března – Ve spolupráci se ZUŠ výtvarnou v Mostě se uskutečnil projekt „Výtvarné setkání českých a německých dětí v Mostě“. Jeho součástí byla i návštěva světové výstavy dětských kreseb „LIDICE 2014“, na níž se podílelo 77 zemí celého světa a akce v Mostě se zúčastnilo osmdesát českých a německých dětí z partnerského Marienbergu.
- 29. května – V rámci partnerství s Lidovou solidaritou Freiberg byly organizovány „Dětské sportovní hry“. Děti z Charitní rodinné asistence s doprovodem navštívily nejprve novou mateřskou školu pro 300 dětí ve Flöha, což byl úžasný zážitek. Program pokračoval v pěkné sportovní hale v krušnohorském Leubsdorfu. Nadšení dětí je vždy veliké.
- 1. června – Mezinárodního dětského dne v Marienbergu se zúčastnila delegace dětského klubu Sovička z Mostu. Po pěkném uvítání a společném zpívání v češtině i němčině, byl připraven celodenní program v lesoparku, kde si děti ve smíšených německo-českých družstvech užily her, soutěžení, pikniku v přírodě i pouštění lodiček po krušnohorském potoce, akce měla totiž motto: Lodičko, ahoj! Děti se na tuto akci každoročně velmi těší.

- 1. srpna – Zastoupení Oblastní charity Most se zúčastnilo česko-německé bohoslužby Panny Marie Sněžné v poutním kostele v Mariánských Radčicích a následných rozhovorů v rámci výročního setkání německých rodáků okresu Most, sdružených ve spolku Heimatkreis Brüx. Tyto dlouholeté kontakty přispívají k odbourávání nežádoucích bariér minulosti a budování sjednocené Evropy.
- 19. srpna – Tradiční výlet dětí z Charitní rodinné asistence do města Oederan a obce Gahlenz v rámci projektu „Aktivní kulturní vztahy ve společném Krušnohoří“. Tato velmi oblíbená akce se rozšířila i o ekumenický prvek, jímž je partnerství s tamní církevní obcí církve Evangelické-lutherské. Akce je vždy zábavná, ale i velmi poučná.
- 15. září – Exkurze Lidové solidarity Freiberg do diecézní Česko-německé mateřské školy sv. Zdislavy v Litoměřicích. Patnáct sociálních pedagogů německých partnerů přijelo na výměnu zkušeností a kulturní poznávání. V programu byla mj. návštěva diecézní galerie a přijetí prezidentem Diecézní charity Litoměřice Józefem Szeligou v kostele Všech svatých v Litoměřicích.

Zahájení výstavy „Spolu v Evropě“ v informačním centru v klášteře Osek

- 24. září – Slavnost „Den Charity a 15. výročí založení Oblastní charity Most“. Slavnost obohatili německí partneři z Muldentálského spolku umění intarzie výstavou intarzovaných obrazů a jeden nádherný s holubicí míru Charitě k výročí darovali. Slavnosti se zúčastnili také zástupci dalších zahraničních partnerů, kteří program akce důstojně zpestřili.
- 27. října – Slavnost k 70. výročí založení Lidové solidarity Německa a 25. výročí založení Lidové solidarity Freiberg. Českou delegaci vedla ředitelka Oblastní charity Most Eva Čenkovičová, která přednesla pěknou zdravotní. Akce byla velkou společenskou událostí v kulturním domě ve Freibergu.
- 9. prosince – Návštěva delegace partnerského Německého červeného kříže Bautzen, která mostecké Charitě přivezla velký humanitární dar. Akce byla důkazem vysoké úrovně vzájemných partnerských a přátelských vztahů a pro charitní zařízení velmi prospěšná.

Připravila Edith Kroupová
Foto: archiv OCH Most

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednauky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Skutky milosrdenství

Jak na něj?

Knížka byla připravena pro Svatý rok milosrdenství, aby katecheti a rodiče mohli dětem vysvětlit, co jsou to skutky milosrdenství a jak je mohou děti samy konat. Překlad z italského doplněný o praktickou část českými katechetami.
Brož., ilustrované, 64 str., 99 Kč

Sophie de Mullenheim

Poprvé u Ježíšova stolu

Pokračování velké cesty

Stručně a přehledně shrnuje mešní liturgii a svátost smíření. Je doplněna krátkými katechezemi a svědectvími ze života svatých (Tarsicius, Tereza...). Dále obsahuje základní modlitby a další modlitební a biblické texty. V knižce je prostor pro vlepění fotografie, dopsaní jmen kmotrů a další.

Váz., 63 str., 165 Kč

Jean-Benoît Casterman

Láska, která za to stojí

Průvodce po cestách (pravé) lásky a sexualitě

Knihy pro všechny, kdo hledají pravdivé odpovědi na své otázky o lásce, sexu a o všem, co souvisí s partnerskými vztahy, i pro ty, kteří se nechtějí nechat unášet davem, ale touží plavat proti proudu, zůstat sami sebou a stavět svůj život na opravdové lásce a rychlých hodnotách. Doporučený věk: 14 let a více.
Druhé, přepracované vydání, brož., barevná, formát A4, 82 str., 165 Kč

Klaus-Peter Vosen

Podle Srdce tvého

Rozjímání o litaních k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Svěží impulsy k rozjímání o jednotlivých invokacích litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Mohou posloužit jako podněty k osobní modlitbě nebo jako témata ke sdílení ve společenství.
Brož., 143 str., 175 Kč

Walter Ciszek

On mne vede

Autor již popsal svou zkušenost ze sibiřských gulagů v knize S Bohem v Rusku. Po jejím vydání mu čtenáři často kladli otázku: Jak jste to mohl přežít? V této knize se opět ohlíží za tím, co zakusil, a vydává svědectví o své víře a o mocném působení Boží prozřetelnosti.
Váz., 304 str., 315 Kč

Joël Guibert

Přijď tvé milosrdenství

Osobní zkušenost s Božím milosrdenstvím

Cílem této knihy je umožnit čtenáři, aby vstoupil srdcem do tajemství milosrdenství, které je zachyceno především v poselství sestry Faustyny Kowalské. Nejedná se o teologické reflexe, ale o pozvání k osobní zkušenosti s Božím milosrdenstvím, aby mohlo více pronikat do církve i do celého světa.
Brož., 308 str., cca 299 Kč, vyjde na přelomu května a června

Pozvánky

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, každou neděli

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Pravidelné setkání středoškolské mládeže, Mladá Boleslav, každý pátek

Arciděkanství (Kateřiny Militké 58/10), po mši svaté v 18.00 hodin – společné jídlo, hovory o víře a všem, co mladé zajímá.

Vemisáž výstavy Hold svatě Zdislavě, Jablonné v Podještědí, 15. 5. 2016

Ambity kláštera, po mši svaté v 11.15 hodin. Obrazy Česlavy Talafantové OP. Výstava potrvá do konce poutní sezony (říjen 2016).

Poutní mše svatá, 15. 5. 2016, Lemberk

Zámecká kaple Seslání Ducha svatého, 18. 00 hodin. Mši svatou slouží J. M. can. Karel Havelka.

Koncert, Železný Brod, 17. 5. 2016

Kostel sv. Jakuba Většího, 17.00 hodin. Koncert – Hlasy přírody v barokní hudbě. Účinkují: Kateřina Bílková – cembalo, Pavel Fajtl – housle, Jan Škrdlík – violoncello.

Přednáška Mons. prof. Tomáše Halíka, Th.D., Železný Brod, 20. 5. 2016

KC Kino (Husova 697), v 18.15 hodin. Téma přednášky: odpovědnost za morální klima společnosti.

Přednáška Církve doby Karla IV., Kadaň, 21. 5. 2016

Kadaňský hrad – expozice, 17.00 hodin. Přednáška PhDr. Evy Doležalové, Ph.D., pracovnice Historického ústavu Akademie věd ČR. Akci pořádá Městské muzeum v Kadani jako součást muzejního programu k 700. výročí narození Karla IV.

Poutní mše svatá, Železný Brod, 21. 5. 2016

Kostel sv. Jana Nepomuckého (Na Poušti nad Železným Brodem), 11.00 hodin. Mši svatou slouží Mons. prof. Tomáš Halík, Th.D.

Poutní mše svatá, Valdštejn, 21. 5. 2016

Kaple sv. Jana Nepomuckého, 15.00 hodin.

Svatojánská pouť, Želeč, 21. 5. 2016

Kostel sv. Mikuláše, 11.00 hodin. Mše svatá, poté průvod k soše sv. Jana Nepomuckého na návsí, výroční setkání rodáků a přátel Želče, bohatý doprovodný program.

Dětský den libereckých slavností, Liberec, 22. 5. 2016

Kostel Panny Marie U Obrázku, 15.00 hodin.

Vemisáž výstavy, Jablonné v Podještědí, 22. 5. 2016

Ambity kláštera, v 11.15 v bazilice. Výstava 800 let řádu dominikánů 1216–2016. Potrvá do konce června.

Rytmičká mše svatá, Přepere, 22. 5. 2016

Kostel sv. Jakuba, 8.30 hodin.

Poutní slavnost, Všeborsko, 22. 5. 2016

Kostel Nejsvětější Trojice v osadě nedaleko obce Obrubce, 14.00 hodin.

Slavnost Těla a Krve Páně, Litoměřice, 26. 5. 2016

Katedrála sv. Štěpána, 18.00 hodin. Slavnost Těla a Krve Páně s biskupem Janem Baxantem.

Hlavní pouť, Jablonné v Podještědí, 28. 5. 2016

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy. Program: 9.00 hodin – diecézní mše svatá, slouží litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, 11.00 hodin – mše svatá dominikánské rodiny, slouží apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza.

Vzpomínkové odpoledne, Dětrichov, 28. 5. 2016

Kostel sv. Anny, 15.00 hodin. Vzpomínkové odpoledne „Uctění památky faráře Langa“. Bohoslužba, přednáška, pietní akce na hřbitově a výstava.

Pouť mezi dvěma Jány, Letařovice, 28. 5. 2016

Kostel sv. Jakuba, 12.00 hodin. Pouť mezi dvěma Jány. Poutní bohoslužba, po ní božítelové procesí.

Dětská pouť k Panně Marii, Bozkov, 28. 5. 2016

Kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin.

Koncert, Ústí nad Labem, 29. 5. 2016

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Koncert, na kterém zazní duchovní árie, varhanní skladby a na závěr koncertu Missa Brevis Leonarda Bernsteina.

Slavnost Těla a Krve Páně, Víska u Březovic, 29. 5. 2016

Víska čp. 8, 10.00 hodin. Mše svatá s průvodem v přírodě s udělováním novokněžského požehnání od novokněze R.D. Víta Machka.

Vikendový pobyt pro mladé, Příchovice, 3. 6 – 5. 6. 2016

Společná modlitba, jarní výlet a sdílení.

Eucharistická pouť, Doksany, 3. 6. 2016

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání vždy první pátek v měsíci. Od 19.30 hodin modlitba růžence, od 20.00 hodin mše svatá, adorace, eucharistický průvod, svátostné požehnání.

Pouť motorkářů, Jablonné v Podještědí, 4. 6. 2016

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin. Mše svatá. V 13.00 hodin žehnání motorkářům a jejich strojů.

Exkurze za poutními kaplemi a křížovými cestami Šluknovska, Rumburk, 9. 6. 2015

Sraz v 8.45 hodin v Loretě Rumburk, celodenní exkurze.

Vycházky s prohlídkou loretánské kaple, 17.00 hodin, sraz u Lorety.

Pravidelná oslava sv. Anežky České, Doksany, 10. 6. 2016

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Od března do listopadu každý druhý pátek v měsíci pravidelná oslava sv. Anežky České.

Noc kostelů, 10. 6. 2016

Diecéze litoměřická, Přehled programů Noci kostelů www.nockostelu.cz, www.dltm.cz

Charitativní akce, Jablonné v Podještědí, 10. 6. 2016

V rámci Noci kostelů bude u baziliky postaven stan a v něm bude podávána Nepálská dhaba, výtěžek akce putuje na Nepál, po mši svaté v 18.00 hodin.

Přednáška, Horní Police, 10. 6. 2016

Kostel Navštívení Panny Marie, 21.30 hodin. Přednáška RNDr. Alexandra Vondry nazvaná Mariánská Police, Toskánsko a budoucnost – o geopolitických, kulturních a křesťanských souvislostech malého a velkého světa. Akce probíhá v rámci Noci kostelů.

Výstava Křížové cesty v krajině, Rumburk, do 31. 5. 2016

Loreta, út-so, 10.00–17.00 hodin. Výstavu o vybraných křížových cestách z území Čech připravil Dalibor Hobl z agentury Veselý lidový rok v Kutné Hoře, více www.loretarumburk.cz a www.veselylidovyrok.cz

Slavnost výročí posvěcení kaple, Dolní Křečany u Rumburku, 5. 6. 2016

Kaple sv. Alžběty Durynské, 15.00 hodin. Slavnost 80. výročí posvěcení kaple. Mši svatou oslavuje rumburský děkan P. Pavel Kadlečík SDB.

Přednáška, Rumburk, 7. 6. 2016

Městská knihovna, 18.00 hodin. Přednáška Ester Sadivové z Muzea Rumburk. Shrne čtyřleté bádání o historii kaple a osudech pamětních desek k uctění obětí 1. světové války z Dolních Křečan. Součástí akce je prezentace nově vydané brožury o kapli v Dolních Křečanech. Pořádá Spolek přátel Rumburku.

Poutní mše svatá, Rašovka, 12. 6. 2016

Kostel sv. Antonína Paduánského, 15.00 hodin.

Výstava Poutní místo Filipov (1866–2016), Filipov, do 30. 10. 2016

Bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů. Česko-německá výstava o filipovském zázraku a historii milostné kaple a poutního kostela. Přístupná je v otevírací době poutního kostela, akci pořádá ŘKF Jiříkov.

Výstava Severozápadní Čechy za vlády Lucemburků, Teplice, do 30. 10. 2016

Jízdárna teplického zámku, út-pá 12.00–17.00 hodin a so-ne 10.00–12.00 a 13.00–17.00 hodin. Výstava k 700. výročí narození Karla IV. Jedinečná výstava uměleckých děl, uměleckořemeslných artefaktů a kulturně-historických a archivních dokumentů, spojených s vládou Lucemburků v severozápadních Čechách ze sbírek muzeí a galerií Ústeckého kraje, majetku římskokatolické církve, Státního oblastního archivu v Litoměřicích a Ústavu archeologické památkové péče severozápadních Čech v Mostě.

Pouť lékařů a zdravotníků, Svatý Hostýn, 4. 7. 2016

Lékařům, zdravotním sestřám, nemocničním kaplanům a dalším pracovníkům ve zdravotnictví, ale také všem lidem dobré vůle je určena pouť, která se v sobotu 4. června 2016 uskuteční na Svatém Hostýně. Mši svatou od 10.15 hodin bude slavit P. Marek Vácha, od 11.30 hodin přednáška P. Váchy na téma nové encykliky papeže Františka Laudato si'. Poutníci jsou také zváni ke svátostnému požehnání ve 13.00 hodin a společné modlitbě Cesty světla ve 13.45 hodin. Akci pořádá Katolická asociace nemocničních kaplanů. Bližší informace na www.kaplan-nemocnice.cz

Duchovní cvičení VIA, Olomouc, 8. – 12. 8. 2016

Duchovní cvičení určená pro mladé muže od 17 do 40 let a zaměřená na rozlišování povolání se uskuteční 8. – 12. srpna 2016 v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci. Duchovní cvičení povede P. Vojtěch Janšta, spirituál Biskupského gymnázia v Ostravě. Informace a přihlášky je možné získat na webově adrese www.knezskyseminar.cz/via

S milosrdnými bratry do hor, Vysoké Tatry, 31. 9 – 4. 9. 2016

Mladým mužům hledajícím své povolání v touze sloužit bližním skrze hospitalitu nabízíme výlet do Vysokých Tater s milosrdnými bratry. Čas trávený v horách a ztišení v přírodě jsou nejlepším nástrojem k rozeznání Božího volání... zvlášť ve Svatém roce milosrdenství!

Setkání bude probíhat ve dnech 31. 9. do 4. 9. 2016 na horské chatě v srdci Vysokých Tater. Je určeno pro mladé muže, kteří se cítí být povolání sloužit potřebným lidem a žít v komunitě.

Program: duchovní program a rozhovory, vysokohorská turistika. Cena: 1000 Kč (+ doprava).

Přihlášky na e-mail prevor@milosrdni.cz

karmelitánské
nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Seslání Ducha Svatého

NOVINKA

Papež František

Dary Ducha Svatého

„Duch sám je „Boží dar“ par excellence, dar od Boha, a tomu, kdo jej přijímá, uděluje rozmanité duchovní dary. Církev jich vypočítává sedm, což symbolicky vyjadřuje plnost, úplnost. Jsou to moudrost, rozum, rada, síla, vědění, zbožnost a bázeň Boží.“

Texty sedmi podnětných katechezí papeže Františka, které zazněly postupně při generálních audiencích roku 2014 v Římě. Jeho podání může být k užítku nejen novým biřmovancům, ale všem, kdo chtějí hlouběji poznat Ducha

Svatého a otevřít se jeho životodárnému působení.

Brož., 21 str., 59 Kč

NOVINKA od plzeňského biskupa

Tomáš Holub

Promluvy

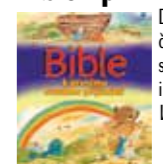
U příležitosti biskupského svěcení Mons. Tomáše Holuba vydává KNA nahrávku několika jeho zdařilých přednášek z duchovních obnov a krátký projev z plzeňské katedrály, který pronesl v den svého představení diecézi.

Celkový čas: 2 h 32 min, 129 Kč

Svátek Božího těla

Marion Thomasová

Bible k prvnímu svatému přijímání

Dobrá příprava na setkání s Ježíšem ve svatém přijímání čerpá rovněž z pokladů Božího slova. Vybrané příběhy Bible s krásnými ilustracemi mohou být vhodným dárkem, ale i pomůckou při objevování pramene Boží lásky.

Váz., 160 str., 269 Kč

Další příběhy k prvnímu svatému přijímání

Jan Twardowski

Beránek

Knížka zkušeného vypravěče, známého kněze a básníka Jana Twardowského (1915–2006) se skládá z promluv a příběhů popisujících dílo stvoření, lidskou duši, modlitbu, lásku Boží k nám i naši lásku k Bohu a k lidem. Následují Ježíšovy příběhy z evangelia, které vrcholí Velikonoce. Texty na konci jsou věnovány samotnému svatému přijímání.

Váz., 108 str., 159 Kč

8. května – Den matek

Eduard Martin

Babičko, máme tě rádi

Oblíbený mistr krátké povídky opět vysekává hlubokou poklonu všem babičkám a přivádí nás k zamyšlení nad tím, jakým úžasným darem pro nás jsou. Knížka doplňuje volnou trilogii, k níž patří také Babičky jsou nejmoudřejší a Babičky a andělé.

Brož., 152 str., 159 Kč

Hana Pinknerová

Co Bůh šeptá maminkám

Oblíbená autorka ve své knížce fejetonů nabízí humorný i moudrý pohled na podivuhodný svět maminek a Boží místo v něm. Formou krátkých čtivých příběhů se věnuje tématům rodiny a manželství, vztahu s Bohem a s lidmi.

(Druhý dotisk)

Brož., 135 str., 139 Kč

Zveme vás na Noc kostelů

Setkat se s křesťanstvím, vírou a církví prostřednictvím osobního prožitku, navíc v atmosféře, kterou vytváří noc. To je Noc kostelů, která se koná už v **pátek 10. června 2016** v řadě církevních objektů na území litoměřické diecéze. Návštěvníkům nabídnou rozmanitou programovou nabídku – komentované prohlídky, přednášky, rozhovory, hudební vystoupení, programy pro děti atd., na některých místech i návštěvy prostor, které nejsou pro veřejnost běžně přístupné, ať už jsou to varhanní kůry, krypty nebo kostelní věže. Noc kostelů nabízí také prostor pro ticho a modlitbu, čtení z Bible, duchovní slovo, besedy o víře apod. Zájemci se mohou pořídit i kněžské zeptat na vše, co je v souvislosti s křesťanstvím zajímavé. Objekty i nabízené programy budou přístupné zdarma. Přímo na místech budou k dispozici brožurky/poutnické pasy, pexesa, pohlednice, pastelky, čokolády nebo zápalky, kterými si můžete v kostele zažehnout svíčky.

V současné době je v naší diecézi k této ekumenické akci přihlášeno více než 170 církevních objektů, z toho 137 římskokatolických. Na některých místech bude letošní Noc kostelů premiérou: v Levíně, Hoštce, Tuhaně u Dubé, Varnsdorfu, Bílině, Ústí nad Labem-Střekově, Lipové nebo Vlastiboří.

„Byli bychom velmi rádi, kdyby si návštěvníci posvátných prostor všimli, že křesťanské sakrální stavby nejsou jen vzácnými památkami po našich předcích, ale že stále slouží jako místa poučení, povzbuzení, zklidnění a modlitby i dnes,“ zdraví všechny pravidelné i nové návštěvníky litoměřický biskup Jan Baxant.

Soutěžte s námi

V rámci Noci kostelů budou v litoměřické diecézi opět vyhlášeny dvě soutěže: výtvarná a fotografická. **Výtvarná soutěž** na téma „Na návštěvě v nebi“ je určena dětem do 15 let. Soutěží se ve třech věkových kategoriích: I. kategorie – děti do 6 let; II. kategorie – děti od 7 do 11 let; III. kategorie – děti od 12 do 15 let. Obrázky dětí zasílejte do 15. 7. 2016 na adresu Biskupství litoměřického (Dómské nám. 9, 412 88 Litoměřice. Obálku označte heslem „Soutěž“. Na zadní stranu obrázku napište: jméno, příjmení, věk, adresu a e-mail.

Fotografická soutěž je určena pro návštěvníky Noci kostelů nad 16 let. Je nazvána „Tvář kostela aneb exteriér kostela objektivem fotoaparátu“. Fotografovat se tedy mohou kostely pouze zvenčí a nejlepší snímky těchto staveb budou v příštím roce součástí pexesa Noci kostelů. Fotografie zasílejte do 15. 7. 2016 na e-mail: solnickova@dltm.cz Vítěze obou soutěží odměníme zajímavými cenami.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 15. 5. 10.00 hod. Biřmování, Bílina
- 16. 5. 18.00 hod. Navalis, Praha
- 18. 5. 10.30 hod. Setkání se studenty BG Varnsdorf, Litoměřice
- 20. 5. 18.00 hod. Návštěva Pastoračních dnů Řádu sv. Václava, Litoměřice
- 21. - 23. 5. Návštěva salcburského semináře, Salzburg
- 24. 5. 18.00 hod. Pastorační návštěva, Turnov
- 26. 5. 15.00 hod. Maturitní vysvědčení, Biskupské gymnázium, Bohosudov
- 26. 5. 18.00 hod. Slavnost Těla a Krve Páně, Litoměřice
- 28. 5. 9.00 hod. Svatozdislavská poutní slavnost, Jablonné v Podještědí
- 4. 6. 10.00 hod. Jubileum otců saletinů, Bozkov
- 5. 6. 10.00 hod. Slavnost 20 let ostravsko-opavské diecéze, Ostrava
- 10. 6. Noc kostelů, Litoměřice
- 11. 6. 10.00 hod. 750 let města, Hoštka
- 12. 6. 10.00 hod. Biřmování, Frýdlant
- 14. 6. 10.00 hod. Formační setkání kněží a jáhnů, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 15. 5. 10.30 hod. Mše svatá, Filipov
- 15. 5. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 22. 5. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 29. 5. 7.30 hod. Poutní mše svatá, Křížanov
- 29. 5. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 5. 6. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 10. 6. 18.00 hod. Noc kostelů, Horní Police a Jezvě
- 12. 6. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2016 vychází deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti. Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdslava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdslava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Pavel Šmolík (smolik@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdslava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Ukládání ostatku sv. Zdislavy Lemberk

1. 5. 2016

K textu na str. 13

Foto: Tomáš Adam

Svatý Florián

Jan Jiří Heinsch

počátek 80. let 17. století
olej na plátně